Håndbogsreol 2

BETÆNKNING
fra udvalget
til
FORBEDRING AF KILDESKATTEN

17.740
ex. 2

BETÆNKNING NR. 638
APRIL 1972

ISBN 87 503 1277 4

S. L. MØLLERS BOGTRYKKERI, KØBENHAVN

INDHOLD

I. Indledning 5
II. Resumé og forslag 6
III. Definitiv beskatning 8
IV. Lignings- og skatteberegningsregler 10
V. Skattetrækregler 13
VI. Slutopgørelse 22
VII. Udenlandske ordninger 24
VIII. Konklusion 26

OVERSIGT OVER BILAG

I. Udvalgets forslag om automatisk forskudsregistrering af 1. marts 1971 .. 30
II. Udvalgets forslag til forenkling af A-skattens administration af 20. oktober 1971 34
III. Notat af 9. februar 1967 fra administrationsrådets sekretariat 38
IV. Det Radikale Venstres forslag af 1. marts 1967 41
V. Udenlandske trækordninger 46
VI. Forslag til opgørelse og opkrævning af restskat og udbetaling af overskydende skat 54
VII. Skitse til forenklet forskudsopgørelse og vejledning om forskudsregistrering for A-skatteyderne 55
VIII. Oversigt over forslag til ændringer i kildeskatteloven 57

I. Indledning

Udvalget, der blev nedsat af finansministeren i april 1970, har følgende sammensætning:

Direktør Poul Dahlgaard, formand.
Universitetslektor Gunnar Thorlund Jepsen.
Vicedirektør Aage Melbye.
Afdelingsbestyrer Poul Johs. Petersen.
Skatteinspektør Vagn Præstholm.
Gårdejer Jacob Sørensen.
Ligningschef Hans Westerberg.
Kontorchef Mogens Østergaard.

Ligningschef Hans Westerberg og kontorchef Mogens Østergaard har tillige fungeret som sekretærer for udvalget.

Udvalget fik til opgave at undersøge mulighederne for en forbedring af kildeskatteordningen, navnlig med henblik på at opnå den bedst mulige overensstemmelse mellem foreløbig og endelig skat - herunder mulighederne for en såkaldt kumulativ beregning af den foreløbige skat - samt mulighederne for at gennemføre en administrativ forenkling, særlig i relation til arbejdsgiverne.

Den 1. marts 1971 afgav udvalget til finansministeren et notat vedrørende forskudsansættelse, jf. bilag I, med forslag om, at forskudsansættelsen allerede fra 1972 blev foretaget automatisk på grundlag af seneste slutligning, forhøjet med 15 pct. som følge af den almindelige indkomstudvikling.

Forslaget blev gennemført, for så vidt som automatisk forskudsansættelse etableredes for 1972, men der gennemførtes ikke som foreslået af udvalget en forhøjelse af indkomstbeløbene fra foregående års slutligning.

Den 20. oktober 1971 afgav udvalget et notat, jf. bilag II, og en delbetænkning om forenkling af A-skattens administration. Heri stilledes forslag om afskaffelse af pligten for arbejdsgivere til månedligt eller kvartalsvis at indsende detaljerede redegørelser om skattetræk for de enkelte lønmodtagere, og det blev videre foreslået, at de årlige oplysninger om A-indkomst og A-skat til brug for slutopgørelsen tilvejebringes over lønsedlen.

Dette forslag og den heraf nødvendiggjorte ændring af skattekontrolloven er gennemført, således at det omfattende arbejde med arbejdsgivernes udfyldelse af redegørelser og kildeskattedirektoratets kontering af de enkelte A-skattebeløb er bortfaldet med virkning fra 1. januar 1972.

Der er til udvalget indkommet en række henvendelser med forslag til ændringer af kildeskatteordningen. Forslagene er indgået i udvalgets overvejelser.

II. Resumé og forslag

I denne betænkning er foretaget en gennemgang af forudsætningerne for at gøre kildeskatten definitiv og mulighederne for at opnå bedre overensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat. I den forbindelse er i kapitel V i korte træk gennemgået forskellige teoretisk mulige trækordninger, ligesom der i kapitel **VII** og bilag V er givet en omtale af de systemer, der anvendes i forskellige andre lande.

Udvalgets konklusion, jf. kapitel VIII, pkt. 1–7, kan resumeres således:

1. Kildeskatten er i princippet en å conto skat, og der er ikke grundlag for at ændre dette princip.
2. En kumulativ skatteberegning kan ikke anbefales.
3. I praksis kan der ved mindre ændringer af det nuværende system opnås en meget nær overensstemmelse mellem kildeskat og slutskat, så restskat undgås for hovedparten af A-skatteyderne. De følgende forslag sigter herpå.
4. Den automatiske forskudsregistrering på grundlag af sidste års slutligning bør videreføres, men således at der tages hensyn til den almindelige indkomstudvikling.
5. Det vil være hensigtsmæssigt udover den nuværende oprunding at forhøje trækprocenten med 1, hvilket vil bidrage **til,** at restskat automatisk undgås for et stort antal skatteydere. Til gengæld vil flere skatteydere få overskydende skat.
6. Ændring af skattetræk i opadgående retning bør kunne ske ved lønmodtagerens anmodning til arbejdsgiveren herom.

   I forbindelse med underretningen til skatteyderne om deres forskudsregistrering bør der udsendes en kort vejledning, som på enkel vis angiver sammenhængen mellem indtægtsforøgelse og hertil svarende forhøjelse af trækprocenten, jf. bilag **VII.**
7. Ændring af skattetræk i nedadgående retning bør som hidtil forudsætte, at lønmodtageren fra kommunen indhenter nyt skattekort. Dette bør være en simpel sag, og registrering af forskudsændringer i et alle skatteydere omfattende edb-register er upåkrævet.
8. Skattefritagelsen for visse B-indkomster, der ikke overstiger 600 kr., bør ophæves.
9. Personfradrag for ægtefæller bør »fastfryses« ved den ordinære forskudsregistrering, og restskat hos den ene ægtefælle bør kunne modregnes i overskydende skat hos den anden.
10. Mindstegrænsen for opkrævning af restskat bør forhøjes til 200 kr.

    Restskat for A-skatteydere på indtil 3.000 kr. bør overføres til opkrævning sammen med forskudsskatten for næstfølgende år ved reduktion af fradraget på skattekortet. Restskat for A-skatteydere udover 3.000 kr. samt restskat for B-skatteydere bør opkræves som hidtil.

    Procenttillæg til overskydende skat bør gøres indkomstskattefrit. Hvor overskydende skat skyldes frivillig indbetaling, bør der ikke gives procenttillæg.

Udvalget har under gennemgangen af de teoretisk mulige trækordninger overvejet mere radikale ændringer. Sådanne ændringer vil imidlertid stille store krav til det administrative system og kræver derfor en stærk begrundelse, som efter udvalgets opfattelse ikke foreligger.

Udvalget er opmærksom på, at det såkaldte

marginaltræk, jf. kapitel V, i et stort antal tilfælde vil give fuld overensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat. Denne trækform giver imidlertid større uoverensstemmelse ved forkerte fradrag og giver større mulighed for spekulation i for lavt skattetræk. Ordningen vil endvidere være vanskeligt forståelig for mange skatteydere. Endelig er der med hensyn til bedre overensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat generelt set ikke meget at vinde ved marginaltræk i sammenligning med nettotræk kombineret med udvalgets forslag.

Udvalget mener ikke at kunne anbefale det i kapitel V omtalte tabeltræk, fordi denne trækordning vil være mere byrdefuld for arbejdsgiverne end den gældende ordning.

Ønsket om yderligere at forenkle arbejdsgivernes administration har givet udvalget anledning til nøje at overveje spørgsmålet om indførelse af bruttotræk. Dette vil imidlertid umiddelbart medføre større afvigelser mellem foreløbig skat og slutskat, og det vil vanskeliggøre en ordning med opkrævning af restskat over næste års skattekort.

III. Definitiv beskatning

Et hovedprincip i de skatteregler, der gennemførtes med kildeskatten, er, at indkomstskatten beregnes på grundlag af indkomsten i den periode, hvor skattepligten består, og at skatten opkræves løbende som en samtidighedsskat.

Under kildeskatteordningen er den løbende beskatning en foreløbig skat, der reguleres, når året er omme, og slutskatten kan beregnes. Det tilstræbes imidlertid efter loven at opnå størst mulig overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat.

Det, der giver uoverensstemmelse mellem den løbende skat og slutskatten, er

1. *at* skatten udskrives efter en progressiv skala, og at denne finder anvendelse på skatteyderens samlede indkomster under ét på årsbasis,
2. *at* indkomster, der som selvstændig erhvervsindtægt ikke har karakter af nettoindkomst, ikke kan opgøres, før indkomståret er omme, og
3. *at* heller ikke fradragene kan opgøres med sikkerhed, før indkomståret er forløbet, dels fordi man ikke på forhånd har kendskab til de indkomster, som fradragene er knyttet til, dels fordi visse fradrag er uden forbindelse med indkomsten, og udgiften kan afholdes frit inden for indkomståret.

En egentlig definitiv kildeskat indebærer, at der hverken direkte eller indirekte må ske en efterfølgende regulering af den løbende beskatning.

Dette kræver i princippet - hvis indkomstbeskatningen skal være progressiv - at man ikke beregner skatten på årsbasis, men i stedet lægger den enkelte lønningsperiode til grund. Da B-indkomst og aktieudbytte i praksis ikke kan gøres op for den enkelte lønningsperiode, kan en egentlig definitiv beskatning imidlertid kun gennemføres for løn og anden A-indkomst og kun under forudsætning af, at B-indkomst og aktieudbytte beskattes særskilt. Den definitive beskatning af A-indkomsten opnås altså på bekostning af den progressive beskatning af den samlede indkomst på årsbasis.

Hvis man alligevel vil søge denne forudsætning opretholdt under en definitiv lønskat, må eventuel B-indkomst og aktieudbytte beskattes med hensyntagen til den definitivt beskattede lønindkomst. Beskatningens definitive karakter er imidlertid i så fald en fiktion, som kun opnås ved at henføre den efterfølgende regulering af årsskatten til anden indkomst.

Tilsvarende gælder for skatteydere, der kun har A-indkomst, men hvis fradrag først kan opgøres med sikkerhed, når året er omme. Den definitive beskatning kan for disse kun omfatte indkomsten og de fradrag, der kan opgøres løbende, medens de øvrige fradrag må reguleres efter årets udgang.

En definitiv kildeskat kan således kun gennemføres, hvis skatteskalaens progression opgives, eller indkomster af forskellig art beskattes hver for sig. Vil man ikke gå så vidt med hensyn til at slække på de fundamentale principper i indkomstbeskatningen - og det vil man af mange grunde næppe - opnås der ikke noget ved at gennemføre en egentlig lønskat. Denne vil nemlig svare til en forskudsbeskatning ved anvendelse af skattetabeller for de forskellige lønperioder udarbejdet på grundlag af udskrivningsskalaen på årsbasis. Det definitive ville altså blive opnået ved, at man ikke regulerer kildeskatten, når året er omme, og således i realiteten blot accepterer en afvigelse fra den rigtige beskatning på årsbasis.

Det, der ønskes opnået ved en definitiv beskatning, kan med stor tilnærmelse opnås i praksis ved en forskudsskat, hvis udformning

og praktiske gennemførelse bevirker, at forskudsskatten for hovedparten af skatteyderne kommer meget nær slutskatten.

Forudsætningerne herfor er:

1. *at* B-indkomst og aktieudbytte kan anslås nogenlunde rigtigt inden indkomstårets begyndelse,
2. *at* også fradragene kan gøres op nogenlunde rigtigt på forhånd, og
3. *at* man kan skønne nogenlunde, hvad årets samlede indkomst vil blive, *eller* at reglerne for det løbende skattetræk fastsættes - og smidiggøres - således, at den løbende beskatning sammenlagt kommer meget nær til den rigtige årsskat.

Som det vil fremgå af kapitlerne IV-VI kan disse forudsætninger i praksis opfyldes for den største del af A-skatteyderne, når reglerne for opgørelse af skattepligtig indkomst m.v., skattetræk og slutopgørelsen udformes med sigte herpå.

IV. Lignings- og skatteberegningsregler

For at opnå bedst mulig overensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat må reglerne udformes således, at der ved skattetrækket gives fradrag med nogenlunde samme beløb som ved slutligningen og slutskattens beregning.

Gennemgangen i det følgende er delt op i

A. Beløb, der enten kan holdes helt uden for indkomstopgørelsen, eller som kan fratrækkes i den skattepligtige indkomst.

B. Fradrag, der gives ved skattens beregning.

C. Mindre B-indkomst.

A. Indkomstskattefri beløb og ligningsfradrag

Ved afgrænsningen af A-indkomst fra B-indkomst har man henset til, om indkomsten har karakter af nettoindkomst for modtageren og således kan opgøres med sikkerhed, efterhånden som den indtjenes. Tilsvarende kan fradragene opdeles i fradrag, som har forbindelse med A-indkomsten og kan opgøres af arbejdsgiveren ved udbetalingen, og fradrag som ikke kan opgøres af arbejdsgiveren.

1. *Fradrag, der kan opgøres af arbejdsgiveren.*

a. Arbejdstagerbidrag til pensionsordninger, herunder ATP.

Ved den nye pensionsbeskatningslov af 9. juni 1971 er det bestemt, at arbejdstagerbidrag i almindelighed skattemæssigt skal behandles som arbejdsgiverbidrag. Det betyder, at arbejdstagerbidraget til pensionsordninger holdes uden for den skattepligtige indkomst. Bidraget indgår således ikke længere i skattetrækgrundlaget, og der skal derfor ikke gives fradrag for det på skattekortet.

b. Fradrag for udgifter, som arbejdsgiveren yder godtgørelse for.

Det karakteristiske for disse fradrag er, at de svarer til godtgørelsen, når denne anerkendes som medgået til formålet. Fradraget kan derfor undgås ved, at godtgørelsesbeløbet - som er skattepligtig indkomst - holdes uden for skattetrækgrundlaget. Dette er gennemført for godtgørelse for udgifter til rejse m.v. ved bekendtgørelse nr. 251 af 4. juni 1970 vedrørende kildeskat af rejsegodtgørelser.

c. Andre fradrag for udgifter, der har direkte relation til indtægtens erhvervelse.

Disse fradrag gives enten med et beløb svarende til de faktiske udgifter eller med faste beløb efter ligningsrådets anvisninger om standardfradrag.

Standardfradragene gives dels som procentdele af indtægten, f.eks. til journalister og hjemmesyersker, dels med faste beløb pr. dag, f.eks. for dobbelt husførelse, natarbejde, udearbejde etc., eller med faste årlige beløb, f.eks. for beklædning og værktøj.

Ved ligningen indrømmes fradrag af denne art oftest på grundlag af arbejdsgivernes oplysninger på lønsedlen. Det kunne derfor overvejes at lade arbejdsgiverne indrømme disse fradrag ved skattetrækkets beregning. Dette måtte vel i så fald forudsætte, at fradragene blev holdt uden for det faste lønmodtagerfradrag, som de for øjeblikket omfattes af.

Der vindes dog næppe noget særligt herved, idet der er tale om forholdsvis beskedne fradragsbeløb, som i langt de fleste tilfælde dækkes af det faste lønmodtagerfradrag på 1.500 kr., dog højst 20 pct. af lønindkomsten. Hvis lønmodtagerfradraget ikke i det overvejende antal tilfælde yder dækning for de udgifter, der omfattes af det, bør det forhøjes. Det forekommer i hvert fald klart, at det ikke kan være hensigtsmæssigt at pålægge arbejdsgiverne at administrere disse fradrag.

2. *Fradrag, som arbejdsgiveren ikke kan opgøre.*

a. Fradrag for lønmodtagerudgifter.

Disse udgifter, der typisk omfatter

kontingenter til faglige sammenslutninger,
bidrag til arbejdsløshedsforsikring og
befordringsudgifter,

indgår sammen med de foran under pkt. I.e. omtalte udgifter i forbindelse med det indtægtsgivende arbejdes udførelse i det faste lønmodtagerfradrag.

b. Andre ligningsmæssige fradrag.

Disse fradrag omfatter:

udgifter til sygeforsikring,
præmier til renteforsikringer og indekskontrakter,
forsikringsudgifter i øvrigt (indtil 3.000 kr.),
indskud på etableringskonti,
renteudgifter bortset fra prioritetsrenter i fast ejendom,
fradragsberettigede gaver,
underholdsbidrag,
aftægts- og andre underholdsydelser,
ejendomsunderskud,
negativ indkomst (B-indkomst),
negativ skattepligtig indkomst fra tidligere år.

Disse udgiftsfradrag ligger sædvanligvis nogenlunde fast fra år til år, eller også kan størrelsen som regel forudses ved forskudsregistreringen. Uoverensstemmelse mellem de fradrag, der gives ved henholdsvis skattetræk og slutligning, opstår derfor ved dispositioner, som det — uanset at det naturligvis er ønskværdigt at formindske antallet af forskudsændringer - dog forekommer naturligt at imødegå ved en ændring af forskudsregistreringen.

Risikoen for restskat som følge af vanskeligheden ved at ansætte fradragene rigtigt ved forskudsregistreringen kunne man i øvrigt komme til livs ved enten først at give sådanne fradrag ved slutligningen — og således opbygge en reserve af latent overskydende skat - eller ved at basere disse fradrag på et tidligere års udgifter. Dette vil imidlertid være en afvigelse fra samtidighedsbeskatningen, der kan have en betydelig og ugunstig virkning for de pågældende skatteydere. Det synes ikke rimeligt at gennemføre dette blot for at opnå en bedre overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat for et stærkt begrænset antal skatteydere.

Alt taget i betragtning synes der ikke ud fra hensynet til at skabe bedre overensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat at være særlig grund til at gennemføre yderligere fradragsstandardisering. Man burde dog måske overveje en mindre forhøjelse af det faste lønmodtagerfradrag, således at der bliver færre tilfælde, hvor fradraget ikke slår til.

B. Fradrag, der gives ved skattens beregning

Disse fradrag omfatter hustrufradrag og personfradrag.

1. *Hustrufradrag,* jf. kildeskattelovens § 37 A.

Fradraget for gifte kvinder med særskilt indtægt udgør i henhold til kildeskattelovens § 37 A, stk. 1, halvdelen af hustruens arbejdsindtægt eller indtægt, der træder i stedet herfor, jf. kildeskattelovens § 4, stk. 2, a–d, dog højst 2.000 kr. Det nedsættes med 100 kr. for hver fulde 1.000 kr., hvormed hustruens ansatte særskilte indkomst overstiger 10.000 kr.

For medhjælpende hustruer indrømmes i medfør af paragraffens stykke 2 et fradrag på 1200 kr. i den indkomst, der henføres til hustruen. Fradraget nedsættes dog med 100 kr. for hvert fulde 1000 kr. hvormed mandens (ægteparrets) ansatte indkomst overstiger 30.000 kr.

Selv om begge former for hustrufradrag er begrænset til nogenlunde små beløb, er de dog en kilde til uoverensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat. Når det samtidig tages i betragtning, at de er indviklede og vanskelige at forstå for skatteyderne, er der grund nok til at afskaffe dem. Det kan imidlertid næppe ske uden en samlet ændring af personfradrag og udskrivningsskala.

2. *Personfradrag,* jf. kildeskattelovens §§ 37 og 37 B.

Efter § 37 indrømmes der ved beregningen af indkomstskatten til staten et personfradrag på 5.000 kr., der pristalsreguleres og for 1972 udgør 5.400 kr. Sambeskattede ægtefæller får to personfradrag, der indrømmes i mandens indkomst. Er hustruen særskilt ansat, gives fradraget såvidt muligt i hendes indkomst. Et eventuelt uudnyttet fradrag hos manden overføres til fradrag i den særskilt ansatte hustrus indkomst.

Personer, der ved udgangen af kalenderåret får eller opfylder betingelserne for at få folke-, invalide- eller enkepension, og som ikke er sambeskattet med en ægtefælle, får i medfør af § 37 B, stk. 1, to personfradrag.

Endvidere gives der med virkning fra og med indkomståret 1972 en forhøjelse af personfradraget på 3.000 kr. for pensionister m.v. Sambeskattede ægtefæller får kun en forhøjelse på 3.000 kr. ialt. Når den skattepligtige indkomst overstiger 17.000 kr., nedsættes forhøjelsen af personfradraget med 30 pct. af det overskydende beløb.

Hvad der foran er anført om hustrufradraget, kan også anføres om det forhøjede personfradrag til folke-, invalide- og enkepensionister. Det kan imidlertid heller ikke afskaffes uden som led i en samlet ændring af beregningsfradrag og udskrivningsskala og i tilknytning hertil en ajourføring af pensionsudbetalingerne.

Derimod skulle det være muligt at undgå nogle af problemerne i forbindelse med overførsel af personfradrag mellem ægtefæller. De gældende regler medfører, at der ved forskudsregistreringen skal tages hensyn til, hvorledes personfradragene skal fordeles mellem ægtefællerne. Hvis en af ægtefællerne i løbet af indkomståret begynder eller ophører med at modtage indkomst, der resulterer i, at personfradraget helt eller delvis skal overføres mellem ægtefællerne, giver det anledning til en ændring af forskudsregistreringen for begge ægtefæller.

Den offentlige administration belastes stærkt af disse ændringer, der udgør henved 80.000 på årsbasis. Mange af ændringerne skyldes tilbageførsel til det oprindelige udgangspunkt.

Dette kan modvirkes på forskellig måde. Det mest radikale ville være at ophæve sambeskatningen, hvilket naturligvis rejser en række problemer, som udvalget ikke kan tage stilling til.

Det kunne også overvejes at lade ægtefællerne selv bestemme, hvem af dem der skal have personfradragene. Dette valg skulle gælde både for forskudsregistrering og slutskatteberegning og måtte derfor træffes inden forskudsregistreringen. Det kunne måske i praksis gennemføres sådan, at man ved forskudsregistreringen gav personfradragene der, hvor de var mest fordelagtige, og kun ændrede dem ved slutskatteberegningen, når dette gav et gunstigere resultat.

En tredie mulighed er at »fastfryse« den fordeling af personfradragene mellem ægtefællerne, som finder sted ved forskudsregistreringen. Ændringer skal således kun tillades, når ægtefællerne som følge af fordelingen ikke kan udnytte fradragene, dvs. at de ikke kan indeholdes i de respektive indkomster.

En sådan ordning vil alt andet lige give flere tilfælde med rest- og overskydende skat. Ulempen herved kan i det væsentlige fjernes ved, at restskat hos den ene ægtefælle modregnes i overskydende skat for den anden ægtefælle.

Modregningen kan eventuelt tænkes begrænset til den overskydende skat og restskat, der følger af overførelsen af personfradrag. Praktiske grunde taler dog for, at modregningsbestemmelsen udstrækkes til at gælde i alle tilfælde. For dette taler også, at langt de fleste ægtefæller lever under en sådan grad af fælles økonomi, at det er mindre naturligt at afkræve den ene ægtefælle et beløb og samtidig udbetale et beløb til den anden ægtefælle.

C. Mindre B-indkomst

Efter kildeskattelovens § 27 skal der ved indkomstopgørelsen for skatteydere, som ikke har selvstændig erhvervsindtægt, bortses fra eventuelle B-indkomster, når disse tilsammen ikke overstiger et beløb af 600 kr. Reglen gælder dog ikke indtægter i form af underholdsbidrag *og* andre aftægts- og underholdsydelser.

Forudsætningerne for, at en regel som denne er en administrativ lettelse, er, at den personkreds, som omfattes af den, ikke alligevel skal ind i den almindelige slutligningsprocedure og ikke fortsat af andre årsager kan blive udsat for den samme grad af uoverensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat.

Disse forudsætninger er imidlertid ikke opfyldt, som skattesystemet er lagt til rette. For det første foretages der en ligning af alle skatteydere, og alle totaloplysninger om indkomst og fradrag på årsbasis registreres til brug for skatteberegning og slutopgørelse. Endvidere har man — bortset fra lønmodtagerfradraget - ikke standardiseret fradragene.

Endelig er det ikke B-indkomst af den omhandlede art, som giver væsentlig uoverensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat. Tværtimod gælder det ligesom for de ligningsmæssige fradrag, at det for hovedparten af skatteyderne ikke er særlig vanskeligt at skønne nogenlunde nøjagtigt over størrelsen af sådan B-indkomst.

Som følge heraf kan 600 kr.-reglen ikke begrundes med administrative hensyn. Efter de foreliggende oplysninger giver reglen i øvrigt anledning til betydelig irritation hos skatteyderne og medfører besvær for administrationen, fordi den ud fra sit formål er en enten- eller regel, således at B-indkomst på 600 kr. er skattefri, medens B-indkomst på 601 kr. skal beskattes.

V. Skattetrækregler

Ved valg af trækordning og reglernes nærmere udformning er udgangspunktet, at de løbende skattetræk igennem året sammenlagt såvidt muligt skal svare til den rigtige årsskat.

Herudover må trækreglerne tilrettelægges med henblik på, at de bliver forståelige for skatteyderne, samt at administrationen for arbejdsgiverne og det offentlige bliver enkel og omkostningerne herved så lave som muligt.

I det følgende gennemgås forskellige skattetrækordninger:

A. Beregning af skattetræk isoleret for den enkelte lønperiode.
   1. Tabeltræk
      efter fradrag i indkomsten eller
      med fradrag indregnet i tabellerne.
   2. Nettoprocenttræk
   3. Bruttoprocenttræk
   4. Marginaltræk.

B. Kumulativ skatteberegning
   1. hos arbejdsgiverne — det engelske system
   2. hos skattemyndighederne - skitsen fra administrationsrådets sekretariat.

C. Summarisk skattetræk
   med en løbende regulering baseret på en kumulativ skatteberegning hos skattemyndighederne - Det radikale Venstres forslag.

A. Beregning af skattetræk isoleret for den enkelte lønperiode

1. *Tabeltræk*

Ved denne ordning beregnes skattetrækket efter en opkrævningsskala for de samlede personlige indkomstskatter under ét. Opkrævningsskalaen udarbejdes som tabeller for de almindeligt forekommende lønperioder, således at beskatningen kommer til at svare til udskrivningsskalaens progression.

Forudsætningen for, at tabeltrækket kan give en rigtig beskatning, er, at lønindtægten omregnet til årsbasis ligger i samme beskatningsinterval som årsindkomsten.

Hvis lønmodtageren samtidig modtager A-indkomst fra flere kilder, kan tabeltrækket derfor kun anvendes på indkomsten fra den ene arbejdsgiver (hovedarbejdsgiveren), medens skattetrækket i den øvrige A-indkomst må beregnes på anden måde.

Tabeltrækket kan heller ikke uden videre anvendes, hvis der i lønindtægten indgår løndele, der som tantieme, bonus, akkordoverskud etc. kun udbetales med længere tids mellemrum, og ikke i deres helhed kan henregnes til den aktuelle løn- og skattetrækperiode.

Skattetrækket i biindtægt kan ske ved anvendelse af en særlig tabel eller en individuelt fastsat trækprocent, der svarer til marginalskatteprocenten ved den forventede årsindkomst.

Den samme fremgangsmåde kan følges ved »engangsindtægterne«, hvilket imidlertid forudsætter, at der sondres mellem almindelig løbende lønindtægt og éngansindtægt.

Ved udarbejdelsen af træktabellerne må der tages stilling til en række spørgsmål, såsom hvilken beskæftigelsesgrad der skal regnes med, omregningsforholdene mellem de forskellige trækperioder (måned, 14 dage, uge, dag), skattetrækket i forskellige former for ferieaflønning etc.

De valgte omregningstal mellem trækperioderne anvendes også ved fastsættelsen af skattekortets fradrag for disse perioder.

Træktabellerne kan - hvis det anses for hensigtsmæssigt - udformes med de »generelle« fradrag indregnet. Det drejer sig om standardiserede ligningsfradrag som lønmodtagerfradraget og beregningsfradrag som personfradrag og

hustrufradrag. Derimod kan individuelle fradrag naturligvis ikke indarbejdes.

Indregnes de »generelle« fradrag i tabellerne, må der fremstilles særskilte tabelsæt for de forskellige skatteyderkategorier: skatteydere, der skal have henholdsvis et og to personfradrag, lønmodtagere og andre skatteydere etc.

Tilsvarende må der, så længe der udskrives kommuneskat med forskellig procent, fremstilles tabelsæt, der dækker de forskellige kommunale skatteprocenter.

Som et led i trækordningen må der udfærdiges skattekort, der henfører A-skatteyderen til den rigtige træktabel, og som angiver det fradrag, der eventuelt skal gives i A-indkomsten, forinden skattetrækket beregnes efter tabellen. Endvidere må skattekortet indeholde den trækprocent, som skal benyttes på engangsindtægter og biindtægter.

Umiddelbart kunne man tro, at tabeltræk altid vil give et bedre resultat end andre trækordninger, således at den foreløbige skat i højere grad kommer til at svare til slutskatten. Dette er imidlertid ikke sikkert. Udover de problemer, som skattetrækket i engangsindtægter giver, vil tabeltræk under visse omstændigheder kunne give et forkert resultat. Det er tilfældet i følgende situationer:

a. Hvor indtægten varierer i årets løb, således at nogle lønindtægter ligger uden for det interval på skatteskalaen, hvor gennemsnitsindkomsten (årsindkomsten) befinder sig. Det kan dels skyldes varierende indtægter som salgs- og provisionsindtægt, dels indtægtsnedgang som følge af f.eks. arbejdsløshed og sygdom.

b. Hvor der både er A-indkomst fra hovedarbejdsgiver og biarbejdsgiver, og den samlede A-indkomst ligger i et andet beskatningsinterval, end hvad der er forudsat ved fastsættelsen af trækprocenten for biindkomst.

c. Hvor der både er A-indkomst fra hovedarbejdsgiver og biarbejdsgiver, og hovedindtægten slutter i et lavere interval end den samlede A-indtægt. Her nødvendiggør en rigtig beskatning, at der gives et beregningsfradrag ved biindtægtens beskatning med procenttræk. Endvidere er det en forudsætning, at hovedindkomsten er skønnet fuldstændig nøjagtigt — altså ikke alene, i hvilket interval den ligger.

En samlet vurdering af tabeltrækket giver dog til resultat, at metoden ofte giver en ret god overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat med tendens til overskydende skat. Det forudsætter dog, at man anvender marginalskatteprocenten som trækprocent ved skattetræk i biindtægter og engangsindtægter. Benyttes en summarisk trækprocent, forøges muligheden for uoverensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat.

For skatteyderne er ordningen mindre overskuelig og forståelig end den gældende ordning - nettoprocenttrækket - fordi der anvendes en kombination af tabeltræk for normal A-indkomst og procenttræk for biindtægter og engangsindtægter. Overskueligheden **vil** formodentlig blive yderligere formindsket, hvis der indregnes generelle fradrag i tabellerne.

For arbejdsgiverne er ordningen mere besværlig end procentræk, dels fordi der skal anvendes en række tabeller, og dels fordi der skal benyttes særlig fremgangsmåde ved engangsindtægter m.v.

Hvis skattetræk i engangsindtægter sker ved anvendelse af en trækprocent svarende til marginalskatteprocenten, skal der ved forskudsregistreringen foretages et vist indkomstskøn, selv om det naturligvis ikke kræver samme nøjagtighed som ved nettotrækket. Hvis derimod skattetrækket i disse indtægter foretages med en summarisk trækprocent eller efter en særtabel, kan forskudsregistreringen indskrænkes til kun at omfatte skattekortets fradrag.

2. Nettoprocenttræk

Dette er den nuværende ordning. Skattetrækket beregnes som en procent af den samlede A-indkomst, efter at lignings- og beregningsfradrag er fratrukket.

Lignings- og beregningsfradraget omfatter alle fradrag ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst samt personfradrag, hustrufradrag og nedslag ved skattens beregning.

Trækprocenten fastsættes således:

$$\frac{\textit{Indkomstskat} \times 100}{\text{Indkomst efter lignings- og beregningsfradrag}}$$

Trækprocenten og fradragene må fastsættes ved forskudsregistreringen forud for indkomståret.

Nettotrækket kan udformes isoleret for A-indkomsten, således at B-indkomst må beskattes som »marginalindkomst«. Trækordningen kan imidlertid også - som under den bestå-

de ordning - udformes således, at B-indkomst modregnes i fradragene, og trækprocenten fastsættes på grundlag af den forventede samlede skattepligtige indkomst.

Trækprocenten benyttes på al A-indkomst, både hovedindkomst og biindkomst og såvel almindelig løbende lønindtægt som engangsindtægt. Det er derfor den samme trækprocent, der er anført på hovedkort og bikort.

Nettotrækket giver i almindelighed kun en rigtig beskatning, hvis trækprocenten svarer til den gennemsnitlige skatteprocent for den faktiske indkomst efter fradrag ved slutligningen.

Inden for det første indkomstinterval på skatteskalaen — »proportionalstrækket« — er der intet problem. Her er skatteprocenten - og hermed trækprocenten - altid den samme, uanset indkomstens højde. Det følger heraf, at en forlængelse af proportionalstrækket vil bidrage til, at et større antal skatteydere automatisk opnår bedre overensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat.

Uden for »proportionalstrækket« opnås overensstemmelse mellem trækskat og slutskat i almindelighed kun, når den faktiske indkomst bliver som skønnet ved forskudsregistreringen. Har skønnet været forkert, vil skattetrækket normalt også blive forkert, og der bliver tale om enten restskat eller overskydende skat.

Uoverensstemmelsen mellem trækskat og slutskat vil stort set være lig med afvigelsen mellem indkomstskønnet og den faktiske indkomst multipliceret med forskellen mellem marginalskatteprocent og trækprocent.

Risikoen for restskat kan dog begrænses ved at lægge skattetrækket i overkanten. Hvis forskudsregistreringen baseres på den senest foretagne slutligning, bør der ved fastsættelsen af trækprocenten tages hensyn til den almindelige forventede lønudvikling i samfundet. Sker dette, vil indkomstafvigelsen for det store antal skatteydere holde sig inden for ca. 10 pct. af indkomsten, og da uoverensstemmelsen mellem foreløbig skat og slutskat stort set udgør 10 pct. af indkomstafvigelsen, vil den ligge indenfor ca. 1 pct. af indkomsten. En yderligere forhøjelse af trækprocenten med én udover den nugældende oprunding skulle således kunne forhindre restskat for langt de fleste skatteydere. Til gengæld vil flere skatteydere få overskydende skat.

En samlet vurdering af nettotrækket giver til resultat, at der for A-skatteydere skal betydelige indkomstudsving til for at give væsentlig uoverensstemmelse mellem forskudskat og slutskat. Det er derfor muligt ved en hensigtsmæssig fastsættelse af trækprocenten for langt den overvejende del af skatteyderne at sikre en god overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat og — ligesom ved tabeltræk — med tendens til overskydende skat.

Nettotrækket er enkelt og let forståeligt for skatteyderne, og forståelsen kan forbedres ved en bedre vejledning til skatteyderne om, hvilket indkomstinterval trækprocenten svarer til, og hvilken virkning henholdsvis en indkomst- og fradragsafvigelse har. En skitse til forenklet meddelelse om forskudsopgørelsen og vejledning hertil er optaget som bilag VII.

For arbejdsgiveren er nettotrækket enkelt og lettere at arbejde med end tabeltrækket.

Ved forskudsregistreringen skal der dels fastsættes fradrag, dels trækprocent. For skatteydere indenfor proportionalstrækket er trækprocenten den samme, uanset indkomsten. Det er derfor for skatteydere, hvis indkomst ligger på dette niveau, reelt kun fradraget, der skal fastsættes ved forskudsregistreringen.

Fastsættelsen af fradrag og trækprocent kan i de fleste tilfælde ske automatisk på grundlag af resultatet fra sidste slutligning, således at der kun, hvor de individuelle forhold har ændret sig væsentligt, er anledning til at forskudsregistrere på et andet grundlag.

Det kan i denne forbindelse nævnes, at 80 pct. af A-skatteyderne i 1972 har en trækprocent mellem 40 og 46 (incl.), og at højst 3 pct. af samtlige skatteydere for 1970 havde en restskat på over 3.000 kr. Heraf må en stor del antages at være B-skatteydere.

3. *Bruttoprocenttræk.*

Ved denne trækordning indregnes fradragene i trækprocenten ved forskudsregistreringen, således at der ikke gives særskilt fradrag ved skattetrækkets beregning.

Skattekortet består kun af én del og indeholder (udover identifikationsoplysninger) alene en trækprocent.

Trækprocenten fastsættes individuelt for hver enkelt skatteyder således:

$$\frac{\text{Indkomstskat} \times 100}{\text{Indkomst før lignings- og beregningsfradrag}}$$

Bruttotrækket indebærer en vis lettelse for arbejdsgivernes beregning af skattetrækket. Det

skyldes naturligvis først og fremmest, at der ikke skal foretages fradrag i A-indkomsten, før skatten beregnes, men dette medfører også, at skattetrækberegningen i feriepenge lettes væsentligt.

En anden virkning er, at problemet med uudnyttede fradrag ved svingende indkomst, indkomst fra flere kilder, arbejdsløshed etc. bortfalder. Der skal derfor heller ikke følges en særlig fremgangsmåde for de skatteydere, som under den nuværende ordning får bruttotrækkort.

Som følge af fradragenes indregning i trækprocenten giver bruttotrækket altid et forkert skattetræk, når den faktiske indkomst afviger fra den, der er regnet med ved forskudsregistreringen. Det gælder - i modsætning til nettotrækket - også inden for proportionalstrækket.

Uoverensstemmelsen mellem trækskat og slutskat vil være lig med afvigelsen mellem indkomstskønnet og den faktiske indkomst multipliceret med forskellen mellem marginalskatteprocent og trækprocent.

Sammenlignet med nettotrækket giver bruttotrækket ved indkomstafvigelser en uoverensstemmelse, der er (nettotrækprocent ÷ bruttotrækprocent) X afvigelsen større.

Udover indkomsten afhænger bruttotrækprocenten af de indregnede fradrag. Virkningen af en indkomstafvigelse bliver større, jo større de indregnede fradrag er i forhold til indtægten. Det betyder, at der for skatteydere lige over beskatningsgrænsen - bl.a. folkepensionister - kan blive tale om relativt store uoverensstemmelser mellem forskudsskat og slutskat, når den faktiske indkomst afviger fra den forskudsregistrerede.

En samlet vurdering giver til resultat, at bruttotræk generelt giver en for dårlig overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat.

Bruttotræk vanskeliggør endvidere en ordning med opkrævning af restskat over næste års skattekort og vil desuden kunne give uforståelige svingninger i skattetrækket igennem årene.

For skatteyderen er et skattekort, hvor der alene er angivet en trækprocent, enkelt og let forståeligt. På den anden side er det vanskeligere for ham at vurdere, hvor meget ændret fradrag og indkomst betyder for trækprocenten.

For arbejdsgiveren er ordningen meget enkel og let at administrere.

Forskudsregistreringen må i princippet ske på samme måde som ved nettotrækket, men som følge af den større mulighed for uoverensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat vil der blive tale om flere ændringer af forskudsregistreringen.

4. *Marginaltræk.*

Ved denne trækform benyttes som trækprocent marginalskatteprocenten for det indkomsttrin på udskrivningsskalaen, lønmodtageren befinder sig på.

For lønmodtagere med indtægt over proportionalstrækket medfører anvendelsen af marginalskatteprocenten, at skatten af indkomsten under det pågældende indkomstinterval beregnes med for høj procent. Dette modvirkes ved udover de øvrige fradrag at give et særligt beregningsfradrag, der kan indgå i det samlede fradragsbeløb på skattekortet.

Trækprocent og beregningsfradrag ligger fast inden for det enkelte indkomstinterval på skatteskalaen. Med proportionalskat til kommune og amtskommune og med den nuværende udskrivningsskala for statsskatten vil man inden for den enkelte kommune få 4 sæt sammenhørende trækprocenter og beregningsfradrag.

Inden for proportionalstrækket bliver beregningsfradraget 0 og trækprocenten den samme som ved nettotrækket.

Marginaltrækket nødvendiggør ikke et så nøjagtigt skøn over indkomsten som nettotrækket. Ved forskudsregistreringen skal alene skønnes over, hvilket indkomstinterval på skatteskalaen indkomsten vil ligge i.

Marginalskatteprocenten skal anvendes både på hovedindkomst og biindkomst og viser umiddelbart, hvad der skal betales i skat af en indtægtsforøgelse, forudsat at indkomsten ikke går ud over det pågældende indkomstinterval på skatteskalaen.

Hvis skønnet over, hvilket indkomstinterval den fremtidige A-indkomst vil ligge i, er rigtigt, giver marginaltrækket altid et 100 pct. rigtigt resultat. Er skønnet forkert, bliver skattetrækket altid for lavt, både ved afvigelser opad og nedad.

Skønnet over indkomstens placering i indkomstintervallerne vil i praksis kun give vanskeligheder, når indkomsten ligger i nærheden af intervalgrænserne, hvilket kun vil gælde et forholdsvis begrænset antal skatteydere (formentlig under 10 pct.). Hertil kommer, at skattetrækket kun vil blive for lavt med ret små beløb, 10 eller 5 pct. af indkomstafvigelsen udover inter-

valgrænsen, dvs. nogle ganske få procent af slutskatten.

Marginal trækket medfører, at forkerte fradrag giver større uoverensstemmelse mellem skattetræk og slutskat end nettotrækket, hvad der må tages hensyn til ved tilrettelæggelsen af fradragsreglerne.

Risikoen for, at der opstår restskat, kan modvirkes ved altid at forhøje trækprocenten til nærmeste hele tal og formindske beregningsfradraget med et beløb, der giver et mertræk med en rimelig sikkerhedsmargin (200–400 kr.).

En samlet vurdering viser, at marginaltrækket giver så nær fuldkommen overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat, som man kan forvente i praksis. Ved indkomststigning udover det forventede indkomstinterval vil der opstå restskat, men den bliver mindre end ved nettotræk. Ved mindre indkomst udenfor det forventede interval fremkommer der også restskat, medens der ved nettotræk bliver tale om overskydende skat. Den særlige beregningsmekanisme kan derfor give anledning til spekulation i for høj forskudsregistrering.

Marginaltrækprocenten viser klart for skatteyderen, hvor meget der skal betales i skat af en indkomststigning, men samspillet mellem den høje trækprocent og det tilhørende beregningsfradrag vil formodentlig for mange skatteydere være vanskelig forståeligt.

For så vidt angår arbejdsgivernes administration virker marginaltrækket på samme måde som nettotrækket.

Forskudsregistreringen vil ligeledes kunne ske på samme måde som ved netto- og bruttotrækordningerne, og der vil formodentlig blive færre forskudsændringer på grund af ændret indkomst, medens ændringer i fradragene vil betyde mere.

B. Skattetræk med kumulativ skatteberegning

Princippet i den kumulative beregning er, at man ved lønudbetalingen beregner skatten af indkomsten i hele den forløbne del af året og herfra trækker de tidligere skattetræk i året.

Ved skatteberegningen forudsættes, at indkomsten i resten af året på årsbasis bliver den samme som i den forløbne del. Det vil derfor - i hvert fald i begyndelsen af året - ligesom ved tabeltræk være nødvendigt at tage hensyn til indtægter af éngangsmæssig natur, således at de kun indgår med begrænset vægt ved omregningen af indtægten i den forløbne del af året til årsindkomst.

For lønmodtagere, der modtager løn fra flere arbejdsgivere samtidig, må det ved særlig fremgangsmåde sikres, at biindkomsten beskattes korrekt.

Tilsvarende må B-indkomst, hvoraf der svares forskudsskat efter skattebillet, være korrekt ansat ved forskudsregistreringen, hvis der skal opnås fuld overensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat.

I det føgende gennemgås forskellige ordninger med kumulativ beregning af forskudsskatten:

1. *Det engelske system.*

En nærmere omtale af ordningen findes i bilag V. Princippet i ordningen er, at arbejdsgiveren ved lønudbetalingen skal beregne skattetrækket ved en kumulativ beregning. Det indebærer, at der skal udfærdiges skattekort til skatteyderne, og at arbejdsgiverne ved hver lønudbetaling skal føre en række oplysninger (beregningsfaktorer) over på skattekortet. Ved årets udgang skal skattekortet afleveres til skattemyndighederne.

Systemet kræver - ligesom tabeltræk isoleret for den enkelte periode - tabelværker delt op efter den kommunale beskatning. Da systemet sigter på fuld overensstemmelse mellem skattetræk og slutskat, må der principielt være tabeller, der dækker alle kommune- og amtskatteprocenter. Endvidere må tabellerne tage hensyn til behandlingen af engangsindtægter. Endelig er det svært at få systemet til også at omfatte biindtægter, ligesom beskatningen af B-indtægter falder udenfor.

Ved tidligere overvejelser om skattetrækordningen har man valgt at gå uden om det engelske system, fordi det lægger et stort arbejde over på arbejdsgiverne og er meget tungt at administrere. I England, der så vidt vides er det eneste land med kumulativt skattetræk, overvejer man nu at gå bort fra systemet.

2. Skitsen fra administrationsrådets sekretariat.

Skitsen, der er fremsat i februar 1967, er medtaget som bilag III. Hovedtanken i skitsen er, at der løbende skal foretages en kumulativ beregning af A-skat i det centrale kildeskattesystem på grundlag af indberetninger fra ar-

bejdsgiverne. Det kan gennemføres på 2 måder:

a. Enten ved en central beregning af selve skattetrækket af den indberettede A-indkomst eller

b. Ved at der efter hver indberetning af A-indkomst og A-skat beregnes en trækprocent til brug ved næste lønudbetaling.

ad a. Systemet går nærmere beskrevet ud på, at arbejdsgiveren 2 dage før lønudbetalingen skal beregne lønmodtagerens bruttoløn og indberette den til en regionalt placeret skattemyndighed.

Denne konverterer lønmodtagerens personnummer og bruttoløn og overfører ved hjælp af en terminal oplysningerne til det centrale edb-anlæg. Her beregnes kildeskatten på grundlag af lignings- og konteringsoplysningerne i det centrale skatteyderregister.

Beregningsresultatet sendes over terminalen til den regionale skattemyndighed, der udskriver en liste til arbejdsgiverne med oplysning om hver enkelt lønmodtagers personnummer, navn, bruttoløn, kildeskat og nettoløn samt en trækprocent. Listen udskrives med en kopi til indberetning ved næste lønudbetaling.

Sammen med beregningslisten modtager arbejdsgiveren et indbetalingskort på det beløb, som skal indbetales.

Arbejdsgivere, der ikke er i stand til at følge den beskrevne procedure, kan selv beregne kildeskatten ved hjælp af den trækprocent, der er angivet på den forrige periodes beregningsliste. I disse tilfælde skal arbejdsgiveren foruden A-indkomsten indberette den beregnede A-skat.

Hvor en lønmodtager er nyansat, kan arbejdsgiveren rekvirere oplysning om trækprocenten. Hvor dette ikke sker, må skattetrækket beregnes efter tabel eller på anden måde.

ad b. Ved denne fremgangsmåde skal arbejdsgiveren ligesom ved den subsidiære fremgangsmåde, jfr. pkt. a., selv beregne skattetrækket med en centralt beregnet trækprocent og indberette løn og kildeskat til den regionale skattemyndighed.

Denne konverterer oplysningerne og overfører dem via terminal til det centrale edb-anlæg, der på grundlag af de indberettede oplysninger beregner den trækprocent, som skal benyttes ved næste lønudbetaling og skattetræk.

Arbejdsgiverne får meddelelse om trækprocenterne på en liste med kopi til brug ved den følgende indberetning og får samtidig et indbetalingskort på det beløb, der skal betales.

Beregningen af skattetrækket er som nævnt baseret på en central kumulativ skatteberegning på grundlag af lignings- og konteringsoplysninger i det centrale skatteyderregister. Systemet gør det derfor muligt at undvære skattekortet og den hermed følgende administration.

Den primære fremgangsmåde med beregning af kildeskatten i det centrale skatteyderregister, jfr. pkt. a., giver i princippet mulighed for at opnå overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat, når sidste lønudbetaling i året har fundet sted, — forudsat at fradragene er rigtigt fastsat ved forskudsregistreringen.

Ved den subsidiære fremgangsmåde, hvor det er trækprocenten, der beregnes centralt, kan der blive tale om uoverensstemmelse mellem skattetræk og slutskat, men der vil formentlig i praksis blive tale om ganske beskedne beløb.

Mod skitsen kan rettes en række indvendinger.

1. Skatteyderne vil have vanskeligt ved at forstå de svingende skattetræk eller trækprocenter.

2. En central beregning af skattetrækket på grundlag af arbejdsgiverens forhåndsindberetning medfører opdeling af lønberegning og lønudbetaling i 2 arbejdsgange. Det vil for arbejdsgiverne føles unødvendigt og besværligt.

   Tilsvarende vil en løbende ændring af trækprocenten vanskeliggøre en rationel tilrettelæggelse af arbejdsgivernes løn- og skattetrækregnskab, ikke mindst hvor der anvendes edb.

   Endvidere vil den løbende indberetning føles byrdefuld og unødvendig.

3. Ved korttidsansættelser vil det være umuligt for arbejdsgiverne at indberette A-indkomsten til tiden eller at indhente oplysning om trækprocent.

4. Systemet vil være yderst sårbart over for driftsmæssige forstyrrelser.

C. Summarisk skattetræk

Det Radikale Venstre's forslag.

Hovedideen i forslaget, der er optaget som bilag IV, er, at der ved al udbetaling af løn skal tilbageholdes kildeskat med samme procent - i forslaget 30 pct. - af lønnen.

For at opnå den rigtige forskudsskat skal

der på grundlag af en kumulativ skatteberegning i edb-anlægget løbende finde en regulering sted med tilbagebetaling eller yderligere opkrævning af skat.

Arbejdsgiveren skal i forslagets konsekvente gennemførelse ved lønudbetalingen tilbageholde kildeskat med en vis procent af den samlede udbetalte løn. I forslaget åbnes dog mulighed for, at der kan anvendes en eller to lavere procentsatser for små lønudbetalinger, men stadig uden fradrag.

Hver måned eller hver 4. uge skal arbejdsgiveren indsende oplysning til skattemyndighederne om, hvad der er udbetalt i A-indkomst og - hvis der ikke anvendes samme trækprocent for alle - hvor meget der er tilbageholdt i kildeskat for den enkelte lønmodtager.

I det centrale edb-anlæg beregnes ved en kumulativ skatteberegning, hvor meget lønmodtageren skal svare i skat for den pågældende måned.

Har skattetrækket været for stort, tilbagebetales det overskydende beløb til skatteyderen (evt. gennem arbejdsgiveren). Er der trukket for lidt, opkræves det manglende beløb ved udsendelse af en postopkrævning til skatteyderen.

Ved reguleringen udskrives der en kontoudskrift til skatteyderen med oplysning om opsummeret indtægt og skat samt seneste periodes indtægt, skat og reguleringsbeløb.

Til brug for den løbende kumulative skatteberegning skal der foretages en forskudsregistrering af bl.a. fradrag og B-indkomst.

Beregningen af den regulerede forskudsskat sker som angivet ved en kumulativ skatteberegning i det centrale edb-anlæg. Forslaget gør det derfor muligt at undvære skattekort.

Overensstemmelsen mellem forskudsskat og slutskat opnås som altid ved kumulativ skatteberegning, når den sidste måneds regulering er foretaget, forudsat at fradrag og eventuel B-indkomst er indgået i beregningen med de rigtige beløb.

Mod forslaget kan rettes forskellige indvendinger:

1. Hvis den fælles trækprocent skal dække skatten af større indtægter, bliver det summariske skattetræk alt for stort for skatteydere med lave indkomster. Det vil formentlig derfor være nødvendigt at begynde ordningen med en udbetaling baseret på forskudsregistreringen. Herved vil der kunne finde udbetaling sted, selv om skatteyderen ikke i den pågældende periode har indkomst, hvori der skal trækkes kildeskat.

Hvis det for store skattetræk for skatteydere med lave indkomster søges modvirket ved differentierede (lavere) procentsatser, vil de administrative fordele for arbejdsgiverne formindskes.

2. Der er to kanaler til lønmodtageren, én med summarisk skattetræk og én med efterfølgende regulering. Denne vil være ca. 2 måneder forsinket i forhold til lønudbetalingen og vil kunne medføre uforståelige tilbagebetalinger eller opkrævninger, som kan være modsat rettet ændringer i den aktuelle indkomst. Således vil en skatteyder kunne modtage et efterkrav fra den forløbne periode, samtidig med at indkomsten i mellemtiden er gået ned eller faldet helt bort, hvorfor han måske nu i realiteten har penge tilgode. Dette konstateres dog først ved den næste regulering, hvor billedet påny kan være vendt.

3. Som følge af forskelle i indkomst, fradrag og kommuneskat vil der blive tale om regulering af det summariske træk for praktisk taget alle skatteydere. Ordningen vil stille store krav til postvæsenet, der dog vil kunne mindskes ved, at flere får postgirokonto eller konto i penge-institut.

Samlet vurdering af trækordningerne

1. En samlet vurdering af de forskellige trækordninger giver til resultat, at de kumulative trækordninger må afvises. Den kumulative skatteberegning hos arbejdsgiverne læggger et urimelig stort arbejde over på disse, og den kumulative beregning hos myndighederne medfører vanskeligt forståelige svingninger i skattetrækket og voldsomme datastrømme samtidig med, at den i det hele vil være administrativt uhensigtsmæssig.

Den uoverensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat, som kan henføres til selve beregningen af skattetrækket ved de trækordninger, hvor skattetrækket beregnes isoleret tor den enkelte lønningsperiode, er i øvrigt beskeden.

Marginaltrækket giver i mange tilfælde fuld overensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat. Det giver imidlertid større uoverensstemmelse, når fradragene er forkerte, og som følge af den særlige beregningsmekanisme giver det mulighed for spekulation i for høj forskudsregistrering og deraf følgende for lavt skattetræk.

Også tabeltrækket giver i almindelighed en tilfredsstillende overensstemmelse med slutskatten med tendens til overskydende skat. Det er

imidlertid væsentlig mere besværligt for arbejdsgiverne end det nugældende nettotræk. Den uoverensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat, som kan opstå ved nettotræk, kan i øvrigt undgås eller begrænses på forskellig vis.

Ved bruttotræk opnås endnu større lettelse for arbejdsgiverne end ved nettotræk. Bruttotræk medfører imidlertid flere og større restskatter, især for skatteydere lige over beskatningsgrænsen. Bruttotræk vil endvidere vanskeliggøre opkrævning af restskat over næste års skattekort.

Alt taget i betragtning forekommer det mest hensigtsmæssigt at blive stående ved den nuværende trækordning.

2. *Særlige ordninger under nettotrækket*

Den gældende skattetrækordning - nettotrækket - har på nogle punkter givet anledning til kritik. Det drejer sig først og fremmest om frikortordningen og det summariske skattetræk i arbejdsløshedsunderstøttelse. Begge ordninger har ført til, at skatteydere er kommet ud for et såkaldt »skattechok«, enten ved et stort skattetræk i årets sidste måneder (i frikortsituationerne) eller ved en betydelig restskat, når året er omme.

Disse problemer er imidlertid ikke en følge af nettotrækket. For frikortordningens vedkommende er det et problem, som vil eksisterer under enhver af de isolerede skattetrækordninger, og for skattetræk i arbejdsløshedsunderstøttelse er problemet netop en konsekvens af, at man ikke følger den normale skattetrækordning, men benytter et summarisk skattetræk.

a. *Frikortordningen*

Frikortet er en særlig type skattekort, der udskrives for A-skatteydere, som ikke forventes at skulle svare forskudsskat. Frikortet består kun af ét kort og indeholder foruden skatteyderens identifikationsoplysninger og forskudsregistreringskommune et maksimumbeløb og en trækprocent.

Maksimumbeløbet er den A-indkomst, som skatteyderen kan erhverve, uden at der skal trækkes kildeskat. Det fastsættes svarende til summen af lignings- og beregningsfradrag -r- eventuel B-indkomst. Trækprocenten skal anvendes ved skattetræk i A-indkomst udover maksimumbeløbet. Den er lig med beskatningsprocenten indenfor proportionalstrækket i den pågældende kommune.

Kontrollen med, at der kun oppebæres A-indkomst uden skattetræk indtil maksimumbeløbet, sker ved, at arbejdsgiveren på frikortets bagside noterer den udbetalte A-indkomst.

Mekanismen i frikortet er således, at fradragene i stedet for at blive givet jævnt over året gives fuldt ud i starten. Hvis skatteyderen kun har A-indkomst fra én kilde, og indkomsten flyder jævnt - som f.eks. pension - er der ingen grund til at anvende frikort. Frikortet må principielt sigte på skatteydere, der kun har sporadisk indkomst eller som har indkomst fra flere kilder. I begge tilfælde kan anvendelse af det almindelige skattekort med hovedkort og bikort medføre, at fradraget ikke udnyttes.

Problemet er for så vidt ikke specielt for A-skatteydere under beskatningsgrænsen. Det eksisterer også for andre skatteydere, der har svingende indkomst og i perioder har mindre indkomst end fradraget. For disse skatteydere søges problemet løst ved bruttotrækkort, dvs. med fradrag indregnet i trækprocenten, således at skattekortsfradraget er 0.

Problemet synes i overensstemmelse med det anførte at kunne løses ved at begrænse udstedelsen af frikort, således at der ikke udstedes frikort til skatteydere med jævnt flydende indkomst - f.eks. folke-, invalide- og enkepensionister. Hvor disse desuden har biindtægter, kan skattetrækket i biindtægten overføres til skattetræk i hovedindkomsten ved at formindske fradraget på skattekortet med biindtægten og udstede frikort til biindtægten. Det er den samme mekanisme, der anvendes i dag, når en A-skatteyder har B-indkomst, som kan fratrækkes i fradraget.

Administrativt kan ordningen tilrettelægges således:

1. Der udskrives som udgangspunkt almindeligt skattekort med hovedkort og bikort til alle A-skatteydere.
2. På begæring formindskes skattekortets fradrag med forventet biindkomst, og der udskrives frikort svarende hertil.
   For ATP-ydelser kan ordningen tilrettelægges maskinelt, således at det automatisk sker ved forskudsregistreringen og uden at det er nødvendigt at udstede frikort.
3. På begæring udstedes frikort til skatteydere, der forventer at få en samlet A-indkomst

som er mindre end lignings- og beregningsfradragene og som ikke oppebærer indkomsten regelmæssigt.

4. På begæring udstedes bruttotrækkort, når dette må antages at give en væsentlig bedre tilnærmelse mellem forskudsskat og slutskat.

b. *Arbejdsløshedsunderstøttelse m.v.*

Ifølge bekendtgørelse nr. 495 af 18. december 1970 foretages skattetræk i arbejdsløshedsunderstøttelse m.v. og dagpenge ved sygdom, ulykke og invaliditet uden anvendelse af skattekort. I stedet beregnes skattetrækket for arbejdsløshedsunderstøttelse med 15 pct. af de første 40 kr. pr. hel dag og 35 pct. af resten. For de øvrige dagpengeydelser beregnes skattetrækket efter en særlig skala med indregnede fradrag.

Denne form for skattetræk i disse ydelser er gennemført, fordi de udbetalende kasser ikke har ment at kunne overkomme den administration, som skattetræk ved anvendelse af skattekort ville give. Skatteskalaen for dagpengeydelserne er fastlagt således, at der, når fradraget er af gennemsnitlig størrelse, skulle kunne regnes med nogenlunde overensstemmelse mellem skattetræk og slutskat ved de almindelige understøttelsesperioder på 4–6 uger i løbet af et år. Ved dagpenge for længere perioder fører skalaen imidlertid normalt til restskat for modtageren. Det er grunden til, at man for arbejdsløshedsunderstøttelse trækker kildeskat med summariske procenter. Uanset dette synes der stadig at kunne blive tale om restskat for skatteydere, der bor i kommuner med høj kommuneskat.

Problemet kan kun løses ved enten at ophøre med det summariske skattetræk i disse tilfælde eller ved at forhøje det summariske skattetræk, så det også er tilstrækkeligt i de kommuner, der har høj kommuneskat, og for skatteydere, der har små fradrag, eller endelig ved at lade det summariske skattetræk være definitivt.

Dette sidste indebærer, at slutskatten skal nedsættes med den del, der forholdsmæssigt falder på understøttelsen, og at skattetræk i understøttelsen ikke modregnes i slutskatten. Ved nedslagets beregning skal fradragene strengt taget fordeles på perioder med og uden understøttelse. Hvis dette skulle give problemer, kan fordelingen formentlig i praksis foretages efter de pågældende indtægter, dvs. på grundlag af bruttoindkomstbeløbene.

Problemet med restskat som følge af utilstrækkeligt summarisk skattetræk kan som nævnt løses *teknisk* ved at lade det summariske skattetræk være definitivt. Det rejser imidlertid en række mere skatte- og socialpolitiske problemer, der opstår som følge af kolliderende målsætninger. Udvalget vil ikke tage stilling hertil, men blot pege på dualismen mellem på den ene side ønsket om fuld eller næsten fuld (90 %) erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ved arbejdsløshed, sygdom etc. og på den anden side ønsket om, at ydelserne skal være skattefri af hensyn til administrationen af ydelserne og politisk modvilje mod at beskatte ydelserne normalt. Det bør selvsagt undgås, at en skatteyder kan have større disponibel indtægt, når han er arbejdsløs, end når han arbejder.

VI. Slutopgørelse

1. Som det fremgår af de foregående afsnit, er den uoverensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat, som nettotrækket i sig selv kan give anledning til, for langt de fleste A-skatteydere forholdsvis beskeden. Muligheden for restskat kan endvidere formindskes ved at give skatteyderen adgang til selv at bestemme, at skattetrækket skal foretages med en højere trækprocent.

Bliver der alligevel tale om restskat, kan man undlade at opkræve den, når den er under en vis størrelse. Udvalget vil finde det hensigtsmæssigt, at den nuværende grænse for opkrævning af restskat på 100 kr. forhøjes til 200 kr., hvorved der skabes et stærkere incitament for den enkelte skatteyder til at holde sin skattebetaling å jour.

2. Endvidere bør gennemføres en ordning, hvorefter restskat opkræves i forbindelse med næste års beskatning.

Som det fremgår af kapitel III, forudsætter en egentlig definitiv beskatning, at denne sker for den enkelte lønningsperiode uden hensyn til indtægten i tidligere eller senere perioder. Dette kan imidlertid ikke gennemføres konsekvent uden fundamentalt at bryde med alle hævdvundne principper. Det må derfor accepteres, at forskudsskatten principielt må betragtes som en å conto skat, som det på forskellig vis - og i en vis udstrækning baseret på den enkelte skatteyders medvirken - tilstræbes at bringe i bedst mulig overensstemmelse med slutskatten beregnet på årsbasis.

Ud fra disse betragtninger og når videre henses til, at mere eller mindre tilfældige indkomstsvingninger kan have betydning for skatteprogressionen for det enkelte år, kan der næppe ud fra byrdefordelingshensyn og lighedssynspunkter indvendes noget imod at lade restskat for et år opkræve over næstfølgende års skattekort. Dette gælder i hvert fald, hvis restskatten er nogenlunde beskeden. Betydelige restskattebeløb vil ikke kunne opstå, uden at skatteyderen har viden herom og derfor har haft lejlighed til at forlange sin trækprocent eller sit fradrag ajourført.

3. Det er udvalgets opfattelse, at opkrævning af restskat sammen med næstfølgende års forskudsskat kun skal gælde for A-skatteydere.

Det karakteristiske for A-indkomsten er, at der altid svares kildeskat af den, uanset om indkomsten er skønnet rigtigt ved forskudsregistreringen. Har denne været for lav, er virkningen alene, at der tilbageholdes kildeskat med for lav trækprocent. For B-skatteydere medfører en for lav forskudsregistrering, at der overhovedet ikke opkræves forskudsskat af det overskydende indkomstbeløb, og at beskatningen heraf først sker som frivillig indbetaling senest 1. marts i det følgende år eller som restskat. Hertil kommer, at restskat ligesom B-skat opkræves på skattebillet (OPRIK), således at den nuværende restskatteopkrævning ikke i sig selv bør kunne give anledning til irritation for B-skatteyderne.

Konklusionen på det anførte må være, at restskat for B-skatteydere fortsat bør opkræves over 3 rater som i dag.

4. Ved overførelsen af restskat for A-skatteydere bør der gælde en begrænsning. De foreløbige tal fra den første slutopgørelse viser, at skatteyderne stort set fordeler sig med en trediedel med overskydende skat, en trediedel med overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat og en trediedel med restskat. Af denne sidste trediedel, er det kun 10 pct. d.v.s. 3 pct. af samtlige skatteydere, som har restskat på over 3.000 kr., og heraf er der antagelig relativt mange B-skatteydere. Det forekommer på denne baggrund rimeligt at benytte beløbet 3.000

kr. som grænse. Overførslen bør endvidere af praktiske grunde begrænses til beløb, der kan rummes inden for skattekortets fradragsbeløb - reduceret med eventuel B-indkomst. For skatteydere med bruttotræk bør grænsen være det fradragsbeløb, som er indregnet i trækprocenten.

Ved den nærmere udformning af reglerne bør det måske overvejes om der skal åbnes adgang for A-skatteydere til at indbetale restskat umiddelbart efter slutopgøret.

5. Betragtningerne foran kan måske give anledning til, at der rejses spørgsmål om ikke at beregne procenttillæg af A-skatteyderes restskat på indtil 3.000 kr. Dette ville dog modvirke skatteydernes interesse i at undgå restskat, og det er derfor mest hensigtsmæssigt at opretholde de nuværende regler.

Derimod vil det både være rimeligt og have en psykologisk gavnlig virkning, hvis tillæg til restskat og overskydende skat i skattemæssig henseende behandles ens, d.v.s. at tillæg til overskydende skat er skattefri, og tillæg til restskat ikke er fradragsberettiget. Samtidig bør det bestemmes, at der ikke ydes procenttillæg til overskydende skat, som hidrører fra frivillig indbetaling i henhold til kildeskattelovens § 59.

6. Ligesom ved de gældende regler vil der ved den nye ordning for restskattens opkrævning opstå en række praktiske problemer i forbindelse med efterfølgende ændringer af slutopgørelsen.

Det er udvalgets opfattelse, at man for at opnå nogenlunde enkle og administrerbare regler bør begrænse den automatiske overførsel af restskat til opkrævning sammen med næste års forskudsskat til kun at gælde ved den ordinære forskudsregistrering.

Ved ændring af slutopgørelsen til ugunst for skatteyderen efter den årlige forskudsregistrering bør det beløb, der herefter påhviler denne, opkræves som restskat ved OPRIK ligesom for B-skatteydere. Hvis skatteyderen ønsker det, skal han dog være berettiget til at betale restskatten ved reduktion af fradraget på skattekortet ved en ændring af forskudsregistreringen.

Hvis ændringen af slutopgørelsen er til gunst for skatteyderen, udskrives det beløb, der herefter tilkommer ham, som overskydende skat.

Et forslag til opgørelse og opkrævning af restskat og udbetaling af overskydende skat er optaget som bilag VI.

VII. Udenlandske ordninger

1. Bilag V indeholder en række oplysninger om trækordningerne i Vesttyskland, Østrig, England, Sverige og Norge. Fremstillingen er summarisk og tilsigter ikke at give en egentlig beskrivelse af de pågældende landes skatteregler. Samtidig vil det fremgå, at reglerne ikke er mindre komplicerede end her i landet. Formålet er alene at vise i hovedtræk, hvordan trækordningerne og lignings- og skatteberegningsreglerne er udformet med henblik på i praksis at opnå overensstemmelse mellem den foreløbige skat og slutskatten.

2. I alle de undersøgte lande beskatter man som i Danmark den samlede indkomst efter en progressiv skatteskala. Den kildeskat, som tilbageholdes i arbejdstagerens løn, er derfor i princippet altid en foreløbig skat.

I Sverige og Norge foretages der ligesom i Danmark en afsluttende skatteansættelse for alle skatteydere på grundlag af skatteyderens selvangivelse. I den slutskat der herefter beregnes, modregnes den foreløbige skat, og eventuel restskat eller overskydende skat henholdsvis opkræves eller udbetales.

I Tyskland, Østrig og England gennemføres der i praksis kun en afsluttende skatteansættelse og slutopgørelse for en del af skatteyderne. Det har sammenhæng med, at der i Tyskland og Østrig er adgang til at forlange såkaldt årsudligning hos arbejdsgiverne eller skattemyndighederne, samt at man i England har en kumulativ beregning af skattetrækket.

Både årsudligningen og den kumulative beregning af skattetrækket medfører, at det samlede skattetræk for hele året bliver korrekt i de tilfælde, hvor de fradrag, der er givet ved skattetrækket, er rigtige, og skatteyderen ikke er skattepligtig af anden indkomst end den, der er taget i betragtning.

3. I de nævnte lande har man på forskellig måde søgt at opnå, at de fradrag, der er givet ved beregningen af skattetrækket ikke kommer til at afvige fra de fradrag der accepteres ved slutansættelsen. Dette sker ved følgende:

a. Udgiftsgodtgørelser fra arbejdsgiveren holdes i et vist omfang uden for opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det gælder i Tyskland, Østrig, England og Sverige godtgørelse for rejse- og opholdsudgifter i arbejdsgiverens tjeneste, når de ikke overstiger visse standardbeløb. I Danmark opnås det samme ved at holde sådanne godtgørelser for rejse- og opholdsudgifter uden for skattetrækket, og ved slutansættelsen normalt anse dem for medgået til formålet.

b. De udgiftsarter, der kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, begrænses. Eksempelvis kan således i England udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads ikke fradrages.

c. Udgiftsfradragene standardiseres. Det gælder såvel for enkelte udgiftsarter som for grupper af udgifter, der samles i et enkelt lønmodtagerfradrag eller et standardiseret ligningsfradrag.

Standardiseringen af enkelte udgiftsarter kendes typisk for visse lønmodtagerudgifter som f.eks. værktøjsudgifter, der fastsættes efter aftale med de faglige organisationer. Dette anvendes således i England og praktiseres også i Danmark.

Et samlet lønmodtagerfradrag gives i Tyskland, Østrig og Norge ligesom i Danmark. Lønmodtagerfradraget er i disse lande et mindstefradrag, som kan fraviges, når skatteyderen påviser, at han har større udgifter.

I Tyskland og Østrig indrømmes endvidere et mindstefradrag for almindelige ligningsfradrag i øvrigt.

d. En anden måde at undgå fradragsafvigelser på, er at maksimere udgiftsfradragene. I Tyskland og Østrig tillades udgifter til befordring

mellem hjem og arbejdssted således kun fradraget indenfor en vis beløbsgrænse.

e. Det forekommer også at man blot undlader at regulere skattetrækket, selv om fradragene har været for høje. Det gælder således i Tyskland og Østrig ved årsudligningen og i England, hvor en ændring af kodefradraget på skattekortet begrænses til kun at have virkning fremover.

4. Muligheden for uoverensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat formindskes yderligere, i det omfang indkomst holdes uden for opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

I Sverige og Norge holdes således dagpenge og understøttelse ved sygdom og arbejdsløshed, børne- og forsørgertilskud, boligstøtte samt en række sociale ydelser udenfor indkomstopgørelsen.

5. I alle de omtalte lande beregnes skatten ved tabeltræk. Som anført i kapitel V giver dette tendens til overskydende skat.

I Sverige skal arbejdsgiveren i øvrigt forhøje skattetrækket, hvis arbejdstageren anmoder derom.

6. Fremgangsmåden ved beregningen af skattetrækket - isoleret eller kumulativt tabeltræk - medfører, at det i almindelighed ikke er nødvendigt ved en forskudsregistrering at skønne over den forventede lønindkomst. I Tyskland, Østrig, Sverige og Norge tages der ved lønskatteberegningen ej heller hensyn til anden indkomst. Det gøres der derimod i England gennem fastsættelsen af fradraget.

7. I England og Sverige er gennemført en form for opkrævning af restskat over næste års skattetræk.

8. Ved vurderingen af, om der fra de udenlandske ordninger kan hentes bidrag til forbedring af det danske system må det tages i betragtning, hvordan man her i Danmark har organiseret skattesystemet og -administrationen.

Som nævnt foretager skattemyndighederne i Danmark en afsluttende skatteansættelse for alle skatteydere og i tilknytning hertil en fuldstændig slutopgørelse, medens det for de andre lande er karakteristisk, at arbejdsgiveren er pålagt en langt større administrativ byrde end her i landet dels i form af tabeltræk og dels ved årsudligningen.

9. For så vidt angår fradragene har man allerede i vidt omfang tilsvarende regler i Danmark som i de andre lande. Det spørgsmål kan rejses, om der bør gennemføres en yderligere fradragsstandardisering udover det faste lønmodtagerfradrag. Som nærmere omtalt i kapitel IV, afsnit A, er det udvalgets opfattelse, at der ikke er grund til dette.

10. Spørgsmålet om at gøre visse indkomster som dagpenge ved arbejdsløshed og sygdom, sociale pensioner og sociale ydelser i øvrigt skattefri, således at de holdes uden for opgørelsen af den skattepligtige indkomst, rejser en række problemer, som det falder uden for udvalgets kommissorium at tage stilling til. Det er imidlertid klart, at det ville være en lettelse for administrationen, hvis sådanne ydelser kunne holdes uden for indkomstopgørelsen.

Som nævnt i kapitel IV, afsnit C kan kildeskattelovens bestemmelse om skattefritagelse for visse B-indkomster på indtil 600 kr. ikke begrundes med administrative hensyn, sålænge der foretages ligning af samtlige skatteydere.

11. Anvendelsen af tabeltræk, som benyttes i alle de andre lande, giver tendens til overskydende skat. Tabeltræk er imidlertid mere besværligt for arbejdsgiverne og udvalget finder det derfor mere hensigtsmæssigt at blive stående ved den nuværende nettotrækordning og at fremme tendensen til overskydende skat på anden måde.

12. I de lande, der er undersøgt, udfærdiges skattekortene uden et skøn over indkomsten, hvorved man undgår en forskudsregistrering af samme karakter som i Danmark. Hvis udvalgets forslag gennemføres vil der også i forbindelse med procenttræk kunne opnås en forenkling af forskudsregistreringen.

13. Opkrævning af restskat over næste års skattekort er indeholdt i udvalgets forslag.

14. Alt i alt finder udvalget ikke, at der fra de i udlandet anvendte systemer kan hentes bidrag til forbedring af det danske system. Derimod vil nogle af de i udlandet gældende bestemmelser kunne være af interesse i forbindelse med en begrænsning af selvangivelsesproceduren, således at den f.eks. ikke skal omfatte almindelige A-skatteydere med mindre de har B-indtægt eller aktieudbytte over en vis størrelse.

VIII. Konklusion

1. Der er ingen lande, hvor man har gennemført en egentlig definitiv kildeskat. En sådan vil også forudsætte, at der slækkes på de fundamentale principper i indkomstbeskatningen. Dette vil næppe kunne accepteres, for det første fordi det vil være uheldigt af sociale grunde, og dernæst fordi en rimelig overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat for den store del af skatteyderne kan opnås på anden måde. Kildeskatten må derfor i princippet forblive en å conto skat.

2. Efter udvalgets kommissorium skal der ved valg og udformning af skattetrækordning ikke blot lægges vægt på at opnå den bedst mulige overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat, men der skal også tages hensyn til reglernes klarhed og forståelighed for skatteyderne og til de administrative virkninger for arbejdsgiverne og skattemyndighederne.

En samlet vurdering fører efter udvalgets opfattelse **til,** at en kumulativ beregning ikke kan anbefales, samt at man bør bibeholde den nuværende trækordning, der med relativt få og beskedne ændringer kan udformes sådan, at de fleste lønmodtagere i praksis automatisk vil undgå restskat, og de øvrige vil have mulighed for at undgå restskat, hvis de blot vil følge en enkel vejledning, jf. bilag **VII.**

3. Ved tilrettelæggelsen af den nuværende kildeskatteordning synes fastsættelsen af fradrag og trækprocent for hver skatteyder at have bidraget **til,** at forskudsregistreringen er blevet opfattet som en egentlig ligning.

Ved andre trækordninger - tabeltræk eller trækordning med kumulativ skatteberegning - hvor skattetrækket løbende beregnes på basis af den aktuelle indkomst, er det ikke nødvendigt med en egentlig forskudsligning med ansættelse af en forventet skattepligtig indkomst, jf. gennemgangen af de forskellige skattetrækordninger i kapitel V og omtalen af de udenlandske ordninger i kapitel VII og bilag V.

Det er udvalgets opfattelse, at det også ved procenttræk er muligt og hensigtsmæssigt at undlade en egentlig forskudsansættelse. Udvalgets forslag om automatisk forskudsregistrering, jf. bilag I, skal ses i sammenhæng hermed. Forskudsregistreringens funktion skulle herefter alene være at danne grundlag for fastsættelse af passende fradrag og trækprocent samt B-skat og i forbindelse hermed udskrivning af skattekort og B-oprikker.

Den ændring af forskudsregistreringen, der gennemførtes med den automatiske forskudsregistrering, bør i overensstemmelse med det foran under pkt. 2 anførte videreføres på følgende måde:

a. Ved fastsættelsen af trækprocenten på grundlag af den i forhold til det kommende indkomstår 2 år gamle indkomstopgørelse må der tages hensyn til den almindelige indkomstudvikling, der har fundet sted i samfundet, jf. udvalgets tidligere forslag.

b. Endvidere vil det være praktisk udover den oprunding, der finder sted efter de gældende regler, at forhøje trækprocenten med 1.

Motiveringen herfor er, at der i almindelighed skal et udsving i indkomsten på omkring 10 pet. til for at begrunde en ændring af trækprocenten med 1. Når der ved forskudsregistreringen er taget hensyn til den almindelige indkomstudvikling, vil det som regel kun være skatteydere med helt afgørende ændringer i indkomstforholdene - f.eks. påbegyndelse af arbejde efter afsluttet uddannelse eller overgang til ny stilling - der vil komme ud for større indkomstforhøjelser end 10 pct. For disse skatteydere vil det - ligesom i den omvendte situation ved overgang til pension — være naturligt,

at der udfærdiges nyt skattekort, når forholdene ændres.

For de øvrige skatteydere vil den nævnte forhøjelse af trækprocenten med én ud over oprundingen i langt de fleste tilfælde være tilstrækkelig til at hindre restskat. Til gengæld vil et større antal skatteydere få overskydende skat.

c. Der bør ikke ved forskudsregistreringen ansættes en skattepligtig indkomst, men alene en trækprocent, der svarer til et vist indkomstinterval.

Forskudsopgørelsen til A-skatteyderne bør erstattes med en kort meddelelse med oplysning om trækprocent — og det dertil svarende indkomstinterval - fradrag, B-indkomst, formue og skattekommune.

Disse oplysninger er tilstrækkelige til, at skatteyderne kan kontrollere deres forskudsregistrering. Når »forskudsopgørelsen« begrænses hertil, kan den nuværende omfattende vejledning om forskudsansættelsen »Kontrollér Deres kildeskat« bortfalde, idet det er nok med en kort angivelse af, hvad en afvigelse i indkomst og fradrag betyder for skattetrækket.

En skitse til forenklet forskudsopgørelse og vejledning hertil for A-skatteydere er indeholdt i bilag VII.

4. Ændringer af skattekortets fradrag og trækprocent kan gennemføres betydeligt enklere end nu.

Hvis skatteyderen ønsker sit skattetræk forhøjet, skal dette kunne ske blot ved, at han anmoder sin arbejdsgiver om at anvende en højere trækprocent end angivet på skattekortet.

Det forudsættes, at et således forhøjet skattetræk ikke senere kan kræves nedsat, og at der fastsættes nærmere regler, der sikrer, at arbejdsgivernes administration ikke forøges ved hyppige og tilbagevendende krav om ændret trækprocent. Meningen med ordningen er først og fremmest at begrænse antallet af forskudsændringer hos skattemyndighederne, med det besvær disse påfører såvel skatteyder som skattevæsen og arbejdsgiver.

Ændring af trækprocent i nedadgående retning eller ændring af fradrag må som hidtil ske ved ændring af skattekortet hos myndighederne.

Ændringen bør imidlertid, som det oprindeligt var meningen, ved personlig henvendelse kunne foretages som en »skrankeekspedition«, der eventuelt alene baseres på skatteyderens mundtlige oplysninger. I den forbindelse bemærkes, at forskudsændringernes antal formindskes betydeligt, når forslagene om adgang for skatteyderne til selv at anmode arbejdsgiveren om at få skattetrækket forhøjet og om den generelle forhøjelse af trækprocenten med 1 gennemføres. Det forhold, at flere skatteydere vil få overskydende skat, vil næppe give anledning til flere ændringer.

Det er ikke nødvendigt, at der ved sådanne ændringer udskrives ny forskudsopgørelse, ligesom registrering af forskudsændringerne i et alle skatteydere omfattende edb-register er upåkrævet.

5. Efter kildeskattelovens § 27 bortses der ved indkomstopgørelsen fra visse B-indkomster på indtil 600 kr. Begrundelsen for en sådan regel må ses i forbindelse med muligheden for at undgå selvangivelse og slutligning for mange skatteydere. Som kildeskatteloven er udformet, er disse forudsætninger imidlertid ikke opfyldt, og reglen er derfor efter udvalgets opfattelse ikke velbegrundet.

6. For at formindske de administrative problemer, som personfradragenes fordeling giver ved beskatningen af ægtefæller, bør personfradragene efter udvalgets opfattelse i almindelighed fastfryses på de beløb, der er givet ved den ordinære forskudsregistrering. De kan således først ændres ved slutskattens beregning, medmindre det påvises, at ægtefællernes samlede forskudsskat derved bliver væsentlig anderledes end ved slutansættelsen. De afvigelser, der som konsekvens af personfradragenes fastfrysning kan fremkomme mellem foreløbig skat og slutskat, bør modvirkes ved, at der generelt etableres modregning af restskat for den ene ægtefælle i overskydende skat for den anden.

7. Når udvalget har valgt at gå ind for at bibeholde den nuværende trækordning, er det indgået i overvejelserne, at restskat kan undgås for langt de fleste skatteydere ved gennemførelse af de foran stillede forslag, samt at også særskilt opkrævning af de restskatter, der fortsat vil forekomme, i vidt omfang kan undgås ved at opkræve mindre restskattebeløb over næste års skattekort, jf. forslaget i bilag VI. Udvalget foreslår grænsen sat til 3.000 kr.

I forbindelse med slutopgørelsen foreslås videre, at grænsen for restskat, der ikke opkræves, forøges fra de gældende 100 kr. til 200 kr. Herved skabes et ekstra incitament for skatteyderne til at holde skattebetalingen å jour.

For at opnå en forenkling foreslås, at procenttillægget til overskydende skat gøres ind-

komstskattefrit, samt at der ikke ydes procenttillæg til overskydende skat, der skyldes frivillig indbetaling i henhold til kildeskattelovens § 59.

8. De skridt, der er taget med hensyn til automatisk forskudsregistrering og fjernelse af arbejdsgivernes detaljerede indberetninger og dertil knyttede konteringer på de enkelte lønmodtagere, rummer en væsentlig simplificering. Der er grund til at antage, at der i fortsættelse heraf vil kunne opnås yderligere forenklinger, hvis man ved gennemgang af kildeskattesystemet og de dertil knyttede edb-rutiner ser kritisk på de enkelte funktioner med henblik på, i hvilken grad funktionerne er påkrævede eller kan gennemføres lettere på anden vis.

Det kan eksempelvis nævnes, at selv om beregninger og udskrifter for det store antal skatteydere er baseret på de oplysninger, som på det pågældende tidspunkt er anbragt i edb-systemets registre, behøver der ikke være behov for at ajourføre registrene, når den endelige slutopgørelse baseres på selvangivelsen og lønsedlen.

Endvidere er det ikke sikkert, at det, fordi anvendelsen af edb er hensigtsmæssig, når der samtidig skal foretages beregninger og udskrifter omfattende et stort antal skatteydere, er fornuftigt at bære sig ad på tilsvarende måde, når det drejer sig om mindre antal, der fremkommer jævnt i årets løb.

9. Udvalget er opmærksom på, at det kan være ønskeligt at muliggøre en integralion af kildeskatteordningen med andre opkrævnings- og ydelsesordninger. En forudsætning herfor må imidlertid være, at de enkelte ordninger også med henblik herpå er enkelt og rationelt opbygget.

I denne forbindelse bør også tages i betragtning, om den enkelte ordning ud fra sit formål og som led i helheden er velbegrundet, eller om ikke formålet mere hensigtsmæssigt kan nås på anden vis.

10. Udvalget har videre overvejet forskellige mere begrænsede spørgsmål såsom beskatningen af arbejdsløshedsunderstøttelse og anvendelse af frikort. Man har her peget på forskellige muligheder, som kan tages op til overvejelse, jf. kapitel V, side 20-21, pkt. 2.

11. Udvalget har også overvejet mulighederne for helt at fritage arbejdsgiverne for de administrative opgaver ved kildeskattens beregning og opkrævning. Det kunne ske ved at overflytte opgaverne til postgirokontoret og pengeinstitutterne, hvorved yderligere ville opnås, at man helt kunne undgå restancer hos arbejdsgiverne.

En sådan ordning måtte imidlertid forudsætte, at enhver lønudbetaling skal ske via en lønkonto. Dette vil være et meget kraftigt indgreb i eksisterende betalingssædvaner, og der vil herudover opstå en lang række andre praktiske problemer.

Det er muligt, at det ad åre - med den udvikling i betalingsformidlingen, der generelt kan forventes - vil være naturligt at lade pengeinstitutterne løse de administrative problemer med kildeskattens beregning og tilbageholdelse, men udvalget har ikke ment på nuværende tidspunkt at burde gå dybere ind på den hertil knyttede problematik.

12. Udvalget har endelig været inde på en række andre spørgsmål, som det ikke har været muligt at behandle færdigt inden for de givne tidsfrister. Det gælder således spørgsmålet om selvangivelse.

Det almindelige forskudsskema er i overensstemmelse med udvalgets forslag afskaffet som led i gennemførelsen af den automatiske forskudsregistrering. Det er udvalgets indtryk, at det herudover må være muligt at forenkle selvangivelsesproceduren for det store antal skatteydere, jf. i denne forbindelse forholdene i England og Tyskland. Man kan imidlertid ikke på nuværende tidspunkt fremkomme med konkret forslag herom.

Afsluttende kan bemærkes, at sammenlignet med de i udlandet benyttede systemer forekommer det danske kildeskattesystem i sin grundopbygning enkelt og hensigtsmæssigt og i flere henseender mere avanceret.

Den kritik, der fra mange sider har været rettet mod kildeskatteordningen, har i det væsentlige sin baggrund i følgende forhold:

Ordningen har et sådant omfang, og dens praktiske gennemførelse stiller så store krav til myndighederne og arbejdsgiverne, at det nødvendigvis har måttet tage tid, før begyndervanskeligheder kan være overvundet og ordningen fungere rimelig, sikkert og effektivt.

Kildeskatteordningens gennemførelse har fra starten været baseret på anvendelsen af edb, og der er ikke tvivl om, at der ved udviklingen af edb-systemerne er stillet krav om, at systemerne skulle kunne udføre en række funktioner, udover hvad der egentlig er behov for. Dette kan

også udtrykkes således, at det samlede ambitionsniveau har ligget for højt, med deraf følgende voldsomme datastrømme og hertil knyttede fejlkilder samt tidkrævende kørsler og omfattende kommunikation mellem de forskellige led.

Det forhold, at forskudsregistreringen fra første færd i høj grad er blevet betragtet som en ansættelse af omtrent samme karakter som slutligningen, har betydet en stor belastning for skattemyndighederne og for skatteyderne.

Det synspunkt bør fastholdes, at kildeskatten er en samtidighedsskat, og at et hovedformål med dens indførelse har været at fritage skatteyderne for den ulempe, der knytter sig til konstant at leve med en gældspost svarende til skatten af indkomst tjent 1V2 år tilbage i tiden. Det vil være at gå i den anden grøft, hvis man søger systemet tilrettelagt med sigte på for flest mulige skatteydere tvangsmæssigt at sikre den bedste overensstemmelse mellem løbende skat og skattetilsvar.

Systemets karakter gør det mere naturligt at udforme det med henblik på, at det automatisk virker hensigtsmæssigt for det store antal skatteydere, mens det for de øvrige kombineres med frivillig medvirken.

En oversigt over udvalgets forslag til ændringer i kildeskatteloven er indeholdt i bilag VIII.

Poul Dahlgaard **Aage Melbye** **Jacob Sørensen**

Gunnar Thorlund Jepsen **Vagn Præstholm**

Hans Westerberg **Mogens O. Østergaard**

Ponl **Joha. Pedersen**

Udvalgets forslag om automatisk forskudsregistrering af 1. marts 1971

1. Ved forskudsregistreringen for 1970 og 1971 er der til fastlæggelse af de forventede indkomst- og formueforhold — herefter betegnet forskudsansættelse - udsendt forskudsskema til alle personer, der påregnes at skulle forskudsregistreres.

Udvalget har overvejet, om denne ordning bør bibeholdes, og er kommet til det resultat, at der ikke bør udsendes forskudsskema for 1972, men at der som forudsat i kildeskatteloven bør gennemføres en automatisk forskudsansættelse på grundlag af oplysningerne fra slutligningen for 1970.

2. Baggrunden for, at der udsendtes forskudsskema til alle skattepligtige for 1970 og for 1971 var, at indkomsten i overgangsårene 1968 og 1969 var uegnet som grundlag for forskudsansættelsen. Endvidere var det naturligt i starten at give de skattepligtige mulighed for selv at fremkomme med et skøn over den forventede indkomst og formue.

For 1972 vil det være muligt at forskudsansætte på basis af slutansættelsen for 1970. Endvidere kan det forudsættes, at de skattepligtige efter at have udfyldt forskudsskema og selvangivelse samt modtaget slutopgørelse for året 1970 i almindelighed er klar over betydningen af forskudsansættelsen.

3. Udvalget finder i denne forbindelse grund til at fremhæve, at der - ikke mindst under hensyn til de gældende fradragsregler - fra myndighedernes side hidtil er lagt for stor vægt på at tilstræbe overensstemmelse mellem forskudsansættelse og slutansættelse. Efter udvalgets opfattelse bør myndighedernes arbejde hermed begrænses, og det bør i stedet tilstræbes, at den skattepligtige gennem en enkelt udformet vejledning lettes i bedømmelsen af, om han skal vælge

- at søge sin forskudsansættelse ændret, eller
- at foretage frivillig indbetaling af skat i årets løb, eller
- at disponere med henblik på en endelig afregning ved slutopgørelsen.

I konsekvens heraf vil også kommunerne arbejde med behandling af skatteydernes ønsker om ændring af forskudsgrundlaget kunne begrænses.

4. Erfaringerne for de to første år viser, at antallet af skattepligtige, der indsender forskudsskema, er faldende, og trods den generelle ordning med forskudsskema fremkom der i 1970 ikke mindre end 850.000 anmodninger om ændring af forskudsansættelsen. Dette tal skal ses i relation til, at der for 1970 i alt var 3,7 mill. forskudsansættelser, hvoraf 0,9 mill. var 0-ansættelser.

Den hidtidige form for forskudsansættelse synes derfor uhensigtsmæssig, hvortil kommer, at ordningen med forskudsskema virker irriterende på skatteyderne og administrativt er meget belastende for de kommunale skattemyndigheder.

5. Ved automatisk forskudsregistrering vil det som følge af den almindelige indkomstudvikling være hensigtsmæssigt at regne med en vis regulering af beløbene fra den slutligning, som forskudsansættelsen baseres på. De indvendinger, der eventuelt kunne rettes herimod, må falde bort, når ordningen - som det forudsættes — i realiteten er frivillig.

6. Under hensyn til det fremrykkede tidspunkt vil det for 1972 være nødvendigt at basere den automatiske forskudsansættelse på ret summariske regler. Udvalget foreslår følgende retningslinier:

a. Skattepligtige, der er skatteansat for 1970, forskudsansættes for 1972 på grundlag af oplysningerne fra slutansættelsen for 1970, idet be-

løbene for A- og B-indkomst forhøjes med 15 pct, medens beløbene for fradrag, aktieudbytte og formue benyttes uændret.

Sammen med udsendelsen af slutopgørelsen for 1970 tilstilles den skattepligtige en meddelelse - jf. det som bilag 1 viste udkast. Heri oplyses, at der vil blive foretaget automatisk forskudsansættelse i overensstemmelse med pkt. a., men at den skattepligtige — hvis han ønsker en anden ansættelse — kan udfylde en summarisk ændringsblanket, jf. det som bilag 2 viste udkast, og indsende denne til skattemyndighederne.

Ved den endelige udformning af ændringsblanketten bør den suppleres med de yderligere oplysninger, som hidtil har været indeholdt på forskudskonverteringsblanketten (F 3), og som det ikke er muligt at tilvejebringe på grundlag af foreliggende registrering.

I meddelelsen til den skattepligtige gøres endvidere kort rede for, hvilken betydning ændringer i ansættelsens enkelte bestanddele

A-indkomst
B-indkomst
fradrag
aktieudbytte
formue

har for beskatningen.

b. Skattepligtige, der ikke er skatteansat for 1970, tilsendes forskudsskema som hidtil.

c. Kommunernes realitetsbehandling af de summariske ændringsblanketter begrænses mest muligt, idet oplysningerne som hovedregel accepteres, medmindre de forekommer åbenbart urigtige. Hermed ændres ikke de hidtidige bestemmelser om adgang for såvel skatteydere som skattemyndigheder til at initiere ændring af forskudsansættelsen.

7. Udvalget finder sluttelig anledning til at fremhæve, at der ved den endelige udformning af såvel meddelelse som ændringsblanket bør lægges megen vægt på, at indholdet gøres kort, klart, let og forståeligt. Endvidere bør det sikkert overvejes, hvordan der også gennem dagspressen kan bidrages til øget forståelse for, at kildeskattesystemet i virkeligheden ikke er særlig kompliceret.

Udkast til meddelelse til skatteyderne

Forskudsansættelsen 1972

For at fritage skatteyderne for at udfylde forskudsskema vil skattemyndighederne foretage automatisk forskudsansættelse for 1972. Det sker ud fra slutansættelsen for 1970, hvis beløb for A-indkomst og B-indkomst forhøjes med 15 pct., medens beløbene for fradrag, aktieudbytte m.v. og formue benyttes uændret.

Denne fremgangsmåde vil for nogle skatteydere medføre for lav ansættelse, medens andre vil få for høj ansættelse. For de fleste skatteydere vil det dog kun få ringe betydning for størrelsen af forskudsskatten, at forskudsansættelsen sker automatisk.

Enhver skatteyder har ret til at begære forskudsansættelsen ændret, hvis han ikke kan godkende den automatiske ansættelse. Det kan ske ved at udfylde vedlagte ændringsblanket og indsende den til kommunen.

Ved den automatiske forskudsansættelse tages ikke hensyn til ændringer i indkomst- og formueforhold, som er indtruffet efter udløbet af 1970. Derfor bør de skatteydere, hvis forhold er ændret væsentligt - f.eks. skatteydere der er gået på pension i 1971 - udfylde og indsende ændringsblanketten, uanset om de allerede har underrettet skattemyndighederne herom.

Siden 1970 er reglerne for beskatning af *rejse- og kørselsgodtgørelse* ændret. Herefter trækkes der ikke skat af godtgørelsen, hvorfor der heller ikke skal gives fradrag for de tilsvarende udgifter ved forskudsansættelsen. Skatteydere, der får kørselsgodtgørelse af væsentlig størrelse, bør derfor altid udfylde og indsende ændringsblanketten.

Virkningen af afvigelser mellem forskudsansættelse og slutansættelse:

Afvigelse i A-indkomst giver fortskel i skat på ca. 10 pct. af afvigelsen.

Afvigelse i B-indkomst eller fradrag giver forskel i skat på ca. 40–60 pct. af afvigelsen.

Afvigelse i aktieudbytte giver forskel i skat på ca. 10-30 pct. af afvigelsen.

ENHVER SKATTEYDER KAN SIKRE SIG MOD RESTSKAT VED I ÅRETS LØB AT FORETAGE FRIVILLIG INDBETALING TIL SIN SKATTEKONTO: GIRO .....

Udkast til

Begæring om ændret forskudsansættelse

(indsendes til den kommunale skattemyndighed)

Undertegnede: personnummer . . . . . .

navn . . . . . .

adresse . . . . . .

begærer herved min forskudsansættelse for indkomståret 1972 ændret til følgende (alle linier bedes udfyldt med beløb i hele kr.)

A.-indkomst . . . . . kr.

B-indkomst . . . . . kr.

fradrag . . . . . kr.

aktieudbytte . . . . . kr.

formue . . . . . kr.

Som begrundelse herfor kan anføres:

. . . . . ., den / 19

underskrift

NB. Såfremt ændringen skal have virkning for de skattekort, som udsendes omkring 1. december 1971, må begæringen være indsendt inden den 15. september 1971.

Udvalgets forslag til forenkling af A-skattens administration af 20. oktober 1971

Vedlagte delbetænkning indeholder forslag til en ændret administration af A-skatten, hvorved der efter udvalgets opfattelse såvel for arbejdsgiverne som for skattemyndighederne kan opnås en betydelig forenkling i forhold til det nuværende system.

Ideen i forslaget er at fritage arbejdsgivere og andre indeholdelsespligtige for at tilstille skattemyndighederne månedlige eller kvartalsvise redegørelser med specifikation af den indeholdte A-skat på de enkelte lønmodtagere og i stedet pålægge de indeholdelsespligtige at medtage oplysning om den indeholdte A-skat for hver skatteyder på den årlige opgørelse i form af lønsedler til ligningsmyndighederne. Samtidig pålægges ligningsmyndighederne at videregive oplysningerne om indeholdt A-skat til kildeskattedirektoratet i forbindelse med indberetningen om slutligningsresultatet.

I det følgende redegøres kort for forslagets baggrund, indhold og konsekvenser.

A. Forslagets baggrund

1. Den nuværende administration af A-skatten er baseret på følgende elementer:

a. Indeholdelse af foreløbig skat foregår ved hver udbetaling af A-indkomst, hvorved der hos den indholdelsespligtige registreres oplysning om A-indkomst og A-skattebeløb for hver lønmodtager.

b. Betaling af indeholdte A-skattebeløb foregår månedligt, hvorfor der hos den indeholdelsespligtige må opsamles oplysning om de samlede indeholdte A-skattebeløb i måneden.

c. Redegørelse for de indbetalte A-skattebeløb afgives månedligt eller kvartalsvis til opkrævningsmyndighederne, hvorfor der hos den indeholdelsespligtige må opsamles oplysninger om de i redegørelsesperioden registrerede A-indkomstbeløb og A-skattebeløb for hver lønmodtager.

d. Opgørelse af restskat og overskydende skat sker ved at sammenholde den endelige skat med de i kildeskattedirektoratet opsamlede oplysninger om foreløbig skat, herunder især redegjorte A-skattebeløb.

Hertil kommer, at det påhviler de indeholdelsespligtige årligt til ligningsmyndighederne at oplyse de udbetalte indkomstbeløb for hver lønmodtager, hvorfor de indeholdelsespligtige også må opsamle oplysninger om de i årets løb for hver lønmodtager registrerede indkomstbeløb. I praksis foretager de fleste indeholdelsespligtige endvidere en årsopsamling af A-skattebeløbene for hver lønmodtager, selv om de efter gældende lov ikke har pligt hertil.

2. Resultatet er således, at der i årets løb foregår en opsamling af oplysninger om A-indkomst og A-skat for hver lønmodtager to steder: hos den indeholdelsespligtige og hos opkrævningsmyndighederne.

Dette har ført til overvejelser i udvalget om mulige alternative fremgangsmåder, hvorefter arbejdet med opsamling af oplysninger om A-indkomst og A-skat for de enkelte lønmodtagere koncentreres på ét sted.

3. En mulighed er alene at lade det ske hos opkrævningsmyndighederne. Det forudsætter, at disse myndigheder for hver udbetaling af A-indkomst informeres om indkomst- og skattebeløb. Det er imidlertid urealistisk at forvente, at registreringen kan ske med fornøden sikkerhed ved anvendelse af redegørelser, hvoraf stadig ca. en tredjedel udarbejdes manuelt. En større sikkerhed kunne opnås ved helt at fritage arbejdsgiverne for den nuværende kildeskatteadministration og i stedet lade pengeinstitutterne, som næsten alle råder over et højt auto-

matiseret administrationsapparat, overtage arbejdet med beregning, indeholdelse, betaling og redegørelse af A-skat. Det ville imidlertid forudsætte, at A-indkomst principielt ikke måtte udbetales kontant af arbejdsgiverne, men altid skulle anvises til udbetaling gennem pengeinstitutterne, og en sådan ordning ville i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt kunne accepteres.

En anden mulighed er alene at lade oplysningerne om indkomst- og skattebeløb opsamle hos de indeholdelsespligtige. Dette forudsætter, at de indeholdelsespligtige fører særskilt konto for hver lønmodtager. Det er imidlertid tilstrækkeligt, at skattemyndighederne informeres én gang årligt om de samlede beløb for hver lønmodtager.

Herved bortfalder den løbende kontering på lønmodtagerkonti i kildeskattedirektoratet. Denne var oprindelig begrundet i ønsket om at skabe et grundlag for en effektiv kontrol med såvel indeholdelse som betaling af de enkelte — eller periodiske - A-skattebeløb. I praksis er en sådan kontrol imidlertid ikke gennemført, bl.a. fordi behandlingen af de månedlige og kvartalsvise redegørelser fra de indeholdelsespligtige har været særdeles belastende for opkrævningsmyndighederne. Kontrollen kan i øvrigt kun gennemføres med anvendelse af så store tolerancer, at værdien af kontrollen vil stå i åbenbart misforhold til omkostningerne.

Det forekommer naturligt, at de årlige oplysninger om A-indkomst og A-skat for hver lønmodtager meddeles ved arbejdsgivernes årsopgørelse til ligningsmyndighederne - lønsedlerne - hvor indkomsten allerede efter gældende regler skal meddeles. Det vil ganske vist indebære et vist merarbejde for ligningsmyndighederne bl.a. med at få alle lønsedler på plads i tide før ligningen.

Denne fremgangsmåde indebærer en så væsentlig forenkling - ikke mindst for opkrævningsmyndighederne - at udvalget har ment at burde konkretisere denne mulighed i form af et forslag.

B. Forslagets **indhold**

1. Indeholdelse af A-skat skal som hidtil foretages af arbejdsgivere og andre, for hvis regning A-indkomst udbetales. Det pålægges enhver indeholdelsespligtig at føre særskilt konto for hver A-indkomstmodtager over de i kalenderåret udbetalte A-indkomstbeløb og - som noget nyt - de deri indeholdte A-skattebeløb.

2. Den indeholdte A-skat skal som hidtil indbetales månedligt på særlige indbetalingskort med fortrykt identifikation af den indeholdelsespligtige. Det pålægges som noget nyt den indeholdelsespligtige på dette indbetalingskort at give oplysning om den i månedens løb i alt udbetalte A-indkomst og den heri indeholdte A-skat, der udgør tilsvarsbeløbet.

3. Den udbetalte A-indkomst skal som hidtil oplyses årligt i form af en lønangivelse samt en lønseddel for hver indkomstmodtager. Det pålægges den indeholdelsespligtige såvel på lønangivelse som på lønsedlerne at medtage oplysning om de indeholdte A-skattebeløb.

4. Den skattepligtige skal som hidtil indsende selvangivelse ved årsskiftet som grundlag for beregning af slutskatten. Der indføjes på selvangivelsen en rubrik til brug for angivelse af den A-skat, som er indeholdt i den selvangivne A-indkomst.

5. Skattemyndighedernes arbejde består som hidtil af en i kildeskattedirektoratet centraliseret opkrævningsopgave, en af kommunerne varetaget kontrolopgave, en ligeledes af kommunerne varetaget ligningsopgave, og en beregningsopgave, der løses af kildeskattedirektoratet.

6. Under opkrævningen kontrolleres løbende, at der modtages indbetaling fra samtlige permanente arbejdsgivere, og at de meddelte indkomst- og skattebeløb er i rimelig overensstemmelse med de tilsvarende beløb i de forrige måneder. Der udskrives jævnligt kontoudskrifter til hver kommune med markering af eventuelle uregelmæssigheder i betalingen fra kommunens indeholdelsespligtige.

7. Den kommunale kontrol med de indeholdelsespligtiges regnskabsføring og indbetaling udføres som en stikprøvevis kontrol, som i forbindelse med myndighedernes lokalkendskab baseres på de foran nævnte kontoudskrifter, der selvsagt bør være så aktuelle som praktisk muligt.

8. Ved årsskiftet modtager de kommunale skattemyndigheder fra kommunens indeholdelsespligtige opgørelser i form af lønangivelse og lønsedler. Lønangivelsens indkomst- og skattebeløb afstemmes umiddelbart med de tilhørende lønsedler og senere med de i årets løb i kildeskattedirektoratet registrerede beløb og betalin-

ger. Eventuelle afvigelser sendes til behandling i arbejdsgiverkontrollen.

Efter afstemningen mellem lønangivelse og lønsedlerne sendes lønsedlerne til de pågældende personers slutligningskommune, om nødvendigt med bistand fra en central instans for så vidt angår personer med ukendt adresse og eventuelt ukendt personnummer.

Under ligningen afstemmes lønsedlernes og selvangivelsens oplysninger om A-indkomst og A-skat, idet eventuelle afvigelser klarlægges direkte med den skattepligtige. Efter afstemning indberettes ligningsresultatet samt den i årets løb indeholdte A-skat til kildeskattedirektoratet.

9. Kildeskattedirektoratets beregning af slutopgørelsen foretages herefter på grundlag af de af kommunerne indsendte slutligningsindberetninger suppleret med de i kildeskattedirektoratet beroende oplysninger om pålignede B-skatter og om stedfundne frivillige indbetalinger.

C. Forslagets konsekvenser

1. Den mest iøjnefaldende konsekvens af forslaget er en kraftig reduktion i antallet af posteringer i kildeskattedirektoratet. Med den nuværende fordeling af måneds- og kvartalsredegørere skaber redegørelserne ca. 30 mill. posteringer årligt, hvilket svarer til ca. 3/4 af det samlede antal posteringer i det nuværende kildeskattesystem. Når disse posteringer forsvinder, bliver der i alt væsentligt kun tilbage de posteringer, der vedrører de faktiske indbetalinger og tilsvarsangivelser fra arbejdsgiverne, og som udgør ca. 4 mill. stk., samt ca. 4 mill. posteringer vedrørende B-skat og ca. 3 mill. posteringer vedrørende restskat. De heraf nødvendiggjorte ændringer i edb-systemet er ikke særligt omfattende.

Den årlige besparelse ved denne reduktion er alene for kildeskattedirektoratet forsigtigt anslået til 15-20 mill. kr.

2. For de kommunale myndigheder vil fjernelsen af de nuværende redegørelser betyde en væsentlig arbejdslettelse, som samtidig vil muliggøre en effektivisering af arbejdsgiverkontrollen. Arbejdet med kontrol og afstemning af lønsedlerne vil øges, men til gengæld kan der forventes en lettelse i arbejdet med fejlrettelsen.

På længere sigt forekommer det i øvrigt naturligt at overveje en kombination af A-skattekontrollen med momskontrollen, hvorved der må kunne opnås en yderligere forenkling og effektivisering.

3. For de indeholdelsespligtige betyder fritagelsen for at udfærdige måneds- og kvartalsredegørelser også en lettelse. Pålægget om særskilt regnskabsføring for hver enkelt lønmodtager vil ikke i praksis medføre øget arbejde for ret mange lønmodtageres arbejdsgivere, idet de fleste lønmodtagere allerede nu får oplysning om såvel A-indkomst som skattetræk på deres lønseddelkopi.

4. For samtlige implicerede - lønmodtagere, arbejdsgivere, lokale og centrale skattemyndigheder — vil det betyde en stor lettelse at en række til det hidtidige system knyttede fejlkilder fjernes.

Udvalgets overvejelser m.h.t. en definitiv kildeskat er ikke tilendebragt. Gennemførelsen af det foreliggende forslag vil imidlertid ikke hindre en senere gennemførelse af forslag, der indebærer væsentlige af de fordele, der tilstræbes ved en såkaldt kumulativ kildeskat. Forslaget vil ej heller hindre integration med andre opkrævningsordninger.

Idet man i øvrigt hvad detailler angår henviser til vedlagte delbetænkning, skal udvalgets flertal anbefale en snarlig gennemførelse af den foreslåede ændring af A-skattens administration. Skal forslaget have virkning fra 1972 forudsætter det hurtig gennemførelse af en ændring af § 7 i kontrolloven, jf. sidste afsnit i delbetænkningen.

Poul Dahlgaard *Gunnar Thorlund Jepsen*
Aage Melbye *Vagn Præstholm*
Jacob Sørensen *Hans Westerberg*
Mogens O. Østergaard

Mindretalsudtalelse

Et mindretal i udvalget bestående af Poul J. Pedersen finder at måtte knytte følgende yderligere bemærkninger til det foreliggende forslag:

Jeg er principielt enig i det ønskelige i at afskaffe løbende redegørelser og kan konstatere, at der teknisk intet er til hinder for forslagets gennemførelse. Jeg må dog for så vidt angår ikrafttrædelsestidspunktet 1.1.1972 nødvendigvis tage et forbehold med hensyn til den detaljerede udformning af det nye system.

Herudover ønsker jeg imidlertid at udtale følgende:

Systemet med løbende, specificerede redegørelser muliggør i et vist omfang en løbende kontrol med arbejdsgiverens indeholdelse og indbetaling af A-skat, hvilket i nogen grad muliggør rettelse af misforståelser på et relativt tidligt tidspunkt. Herudover finder jeg, at man næppe kan se bort fra en præventiv virkning af dette system. Det kan i denne forbindelse påpeges, at det foreslåede nye system med summariske redegørelser gør det muligt for indeholdelsespligtige med relativ stor sikkerhed at beregne konsekvenserne af manglende eller delvis betaling. Dette forhold kan i givet fald bevirke en systematisk spekulation i systemet, som kan medføre, at A-skat ikke indgår rettidigt og/eller med det fulde beløb.

For så vidt angår den i forbindelse med det nye system skitserede automatiske kontrol, finder jeg, at hvad der er anført af kritiske bemærkninger med hensyn til kontrolmuligheder i det nuværende system, især for så vidt angår tolerancer, i lige så høj grad vil gælde kontrolmulighederne i det nye system.

Godtages denne argumentation, vil den løbende kontrol med arbejdsgiverens indeholdelse og indbetaling af A-skat herefter i realiteten kun kunne udføres af den lokale arbejdsgiverkontrol. Om denne har kildeskattedirektoratet i et for udvalget foreliggende notat af 6. maj 1971 anført, at der »er konstateret store mangler og megen ufuldkommenhed«, og at det næppe er realistisk at regne med, at indsatsen på dette område kan bedres afgørende inden for de første par år.

Selv om bortfald af specificerede redegørelser må antages at ville frigøre arbejdskraft i kommunerne, foreligger der intet om, at denne lettelse vil gøre det muligt for kommunerne at udføre arbejdsgiverkontrollen på så tilfredsstillende måde, som det nye system forudsætter. Det bemærkes i denne forbindelse endelig, at kravene til arbejdsgiverkontrollen så vidt vides aldrig har været klart definerede.

Jeg finder også at måtte påpege, at det foreslåede nye system er vanskeligt at forene med en kumulativ kildeskat baseret på ændringer i årets løb (dog undtaget det engelske system), samt at det nye system i givet fald kan vanskeliggøre integration med andre opkrævningssystemer.

De totale mulige besparelser i det nuværende system kan løseligt anslås til ca. 25-30 millioner kroner, hvorved bemærkes at omkostningerne til det nye system ikke er opgjort. Det samlede provenu af A-skat, der opkræves gennem indeholdelsespligtige (arbejdsgivere m.fl.), udgør skønsmæssigt ca. 18-20 milliarder kroner. Besparelsen svarer således til knap 2 promille af A-skatteprovenuet. Heraf kan udledes, at såfremt det nye system måtte bevirke et fald i indgangen af A-skat på mere end blot to promille, vil den samlede virkning af det foreslåede nye system være om måske ikke fuldt ud et tab for statskassen så dog i hvert fald en utilsigtet omfordeling af skattebyrden.

På baggrund heraf, sammenholdt med de foran anførte indvendinger, finder jeg - trods al mulig sympati for det fremsatte forslag - at måtte anbefale, at det gøres til genstand for en nærmere vurdering og undersøgelse, før det sættes i værk.

Jeg ønsker endvidere til slut at måtte henlede opmærksomheden på den i kildeskattedirektoratets notat af 16. august 1971 indeholdte alternative løsning, der så vidt det kan skønnes indeholder muligheder for at opnå en række af de fordele, som følger af det af udvalget fremsatte forslag, uden at der foregribes noget med hensyn til behovet for en detaljeret redegørelse.

Poul J. Pedersen

Notat af 9. februar 1967 fra administrationsrådets sekretariat

Den administrative ordning, der ligger til grund for det fremsatte lovforslag om kildeskat, baseres på en af arbejdsgiveren foretagen forskudsvis indeholdelse af skattebeløb i den udbetalte løn med en regulering én gang årlig efter påligning af den endelige skat.

Administrationsrådets sekretariat er af skattedepartementet blevet anmodet om at yde bistand ved tilrettelæggelse af ordningens administration.

Dette har givet sekretariatet anledning til at overveje, om der ikke ved en mere avanceret anvendelse af den moderne databehandlingsteknik end forudsat i lovforslaget vil kunne opnås væsentlige fordele for alle tre i kildeskattesystemet indgående parter - skatteyder, arbejdsgiver og skattemyndighed.

Målsætning

Formålet har været i størst muligt omfang at gøre kildeskatten til en definitiv skat og derved undgå efterregulering og indsendelse af selvangivelser for et langt større antal skatteydere end ved det forelagte lovforslags administrative system. Samtidig hermed styrkes kontrolmulighederne over for skatteydere og arbejdsgivere, der til gengæld vil kunne lettes for en del af den administrative byrde, samtidig med at risikoen for uefterrettelighed med indbetaling af den indeholdte skat mindskes.

Et andet vigtigt hensyn ved tilrettelæggelsen af kildeskattens administration må være at formindske muligheden for forekomsten af fejl. Fejlene vil nødvendiggøre et omkostningskrævende korrektionsarbejde og medføre, at befolkningens tillid til skattesystemet påvirkes i negativ retning. Risikoen for forekomsten af fejl er især stor i forbindelse med det nye led, der indskydes imellem skatteyderne og skatteadministrationen, nemlig arbejdsgiverne. På grund af et mindre veludviklet kontorapparat hos mange arbejdsgivere samt på grund af den ikke uvæsentlige administrative byrde, disse efterhånden har fået pålagt af det offentlige, må det forventes, at meddelelserne til systemet vil indeholde en stor mængde fejl. Antallet af sådanne fejl vil være større, jo mere indviklede beregninger man pålægger arbejdsgiverne at udføre.

Foruden at eliminere fejlkilder, der hidrører fra beregning af skattebeløbet, vil det her omhandlede system åbne mulighed for successivt at indføre central beregning og opkrævning af bidrag til en række andre ordretagere (ATP, sygelønsordning m.v.).

Skitsemæssig systembeskrivelse

På grundlag af det centrale personregisters identitetskort eller et særligt udsendt skatteyderkort registrerer arbejdsgiveren arbejdstagerens personnummer. To dage før lønningsdagen beregner arbejdsgiveren skatteyderens bruttoløn og indberetter denne ved anvendelse af et særligt skema (se senere) til en regionalt placeret skattemyndighed. Den regionale skattemyndighed overfører personnummer og bruttoløn til maskinelt læselig form under samtidig kontrol af rigtigheden af de fra arbejdsgiveren indberettede numre. De maskinelt læsbare data overføres ad elektrisk vej til en kildeskattecentral for hele landet. Kildeskattecentralen modtager løbende fra det centrale personregister oplysning om skatteydernes bopælsforhold og civilstand og vedligeholder i øvrigt et skatteyderregister, hvoraf det for hver skatteyder fremgår, hvilke fradrag m.v. den pågældende er indrømmet. Under anvendelse af de i skatteyderregistret indeholdte oplysninger beregner kildeskattecentralen på grundlag af den enkelte skatteyders bruttoløn den skat, der for den pågæl-

dende periode skal indeholdes i bruttolønnen, samt bidrag til ATP og andre ordninger. Den indberettede bruttoløn formindskes med de beregnede indeholdelser, og den derved fremkomne nettoløn samt oplysninger om indeholdelsernes størrelse tilbagesendes ad elektrisk vej til den regionale skattemyndighed. Her udskriver edb-hurtigskriver lister til arbejdsgiverne én linie for hver skatteyder. Linien består af følgende oplysninger: personnummer, navn (eventuelt i forkortet form), bruttoløn, specificerede indeholdelser og nettoløn. Listerne udskrives i to eksemplarer med gennemslag, således at kopien alene er udfyldt med personnummer, navn samt trækprocent. Denne kopi anvendes ved indberetning af den næste lønningsperiodes bruttolønoplysninger. Listerne tilbagesendes til arbejdsgiverne, der kan anvende den ene ved lønudbetaling. Til brug ved de regionale skattemyndigheders behandling af klager og forespørgsler fremstiller kildeskattecentralen fornødent listemateriale m.v.

Samtidig modtager arbejdsgiveren giroindbetalingskort udfyldt med det totalbeløb, der skal indbetales til oppebørselsmyndigheden. På grundlag heraf foregår den maskinelle betalingskontrol.

De arbejdsgivere, der enten konstant eller af og til for hele eller dele af deres lønmodtagere ikke er i stand til at indberette bruttolønsoplysningerne så betids (to dage før lønningsdagen), at en central beregning af skatten kan finde sted, beregner selv skatten under anvendelse af den trækprocent, der er anført for den pågældende skatteyder på forrige periodes indeholdelsesliste, subsidiært under brug af oplysningerne på skattekortet. Arbejdsgiveren indberetter derefter ved hjælp af kopien af indeholdelseslisten foruden personnr. og bruttoløn desuden indeholdt skat og nettoløn.

Disse indberetninger indsendes ligeledes via den regionale myndighed til kildeskattecentralen, der kontrolberegner arbejdsgiverens skatteberegning og justerer næste periodes trækprocent, såfremt der er indeholdt et forkert beløb. Lister (med kopier) sendes via de regionale myndigheder til arbejdsgiveren, der også modtager giroindbetalingskort til indsendelse af periodens totale skattebeløb.

Systemet åbner også mulighed for, at arbejdsgiveren rekvirerer oplysning om trækprocent for en nyansat lønmodtager ved indsendelse af dennes personnr., således at en korrekt indeholdelse af skat kan finde sted ved første lønudbetaling, også selv om indberetning af bruttoløn ikke kan finde sted to dage før udbetalingsdagen.

Tekniske muligheder og problemer

Ud fra de for administrationsrådets sekretariat foreliggende oplysninger er der ikke teknisk noget til hinder for, at en sådan ordning vil kunne praktiseres. Et helt foreløbigt skøn over omkostningerne lader formode, at disse ikke vil være større ved den ovenfor skitserede ordning end ved den administrative ordning, der er forudsat i lovforslaget om kildeskatten.

Det er en ulempe ved systemet, at dette i nogen grad vil være sårbart over for driftsforstyrrelser i de anvendte maskinanlæg og ledningsnet, samt at det er afhængigt af regelmæssig postgang. Det må dog ved bedømmelse heraf tages i betragtning, at

- driftsregulariteten ved moderne datamaskiner er meget høj,
- ved rigelig dimensionering af kapaciteten i de regionale myndigheders anlæg vil virkning af driftsforstyrrelser kunne imødegås,
- kildeskattecentralens anlæg forudsættes at bestå af to ens datamaskiner samt nødstrømsanlæg m.v.,
- ledningerne dubleres og føres ad adskilte ruter,
- særlige aftaler om postvæsenets indsats ved den ugentlige distribution af lister i de enkelte regioner formentlig vil kunne indgås.

Det skal herudover nævnes, at lignende elektroniske databehandlings- og kommunikationssystemer på andre områder anvendes af visse af de danske hovedbanker og adskillige steder i udlandet under forhold, der i henseende til sikkerhedsmæssige og tidskritiske krav svarer til det her omhandlede.

Resumé af fordele

En skatteordning som ovenfor skitseret vil bl.a. indeholde følgende fordele frem for den i det fremsatte lovforslag beskrevne ordning:

1) Arbejdsgivernes medvirken kan reduceres til at omfatte indberetning af bruttoløn og personnr., hvilket vil opfattes som en lettelse i forhold til andre ordninger.

2) Omgående kontrol med korrekt og rettidig indbetaling fra arbejdsgiverne.

3) Der skabes et bedre grundlag for den ligningsmæssige kontrol med arbejdsgivernes regnskabsangivelser.

4) Det er for lønningernes vedkommende unødvendigt at skelne mellem hovedindtægt og biindtægter. Kildeskatten får derved i højere grad karakter af en definitiv skat.

5) Den stadig ajourførte trækprocent sikrer, at egentlige efterreguleringer skal finde sted i væsentligt mindre omfang end forudsat i lovforslaget, hvortil kommer, at efterreguleringer så godt som helt ville kunne undgås, såfremt der indførtes en beskatning af renteindtægter m.v. ved udbetalingen (kuponskat). Også en sådan beskatning ville kunne administreres gennem den her skitserede ordning.

6) Indeholdelsen af kommuneskatten kan ændres næsten helt omgående efter skatteyderens flytning, og der kan afregnes løbende til kommunerne.

7) Kommunernes medvirken ved opkrævning af statsskatter reduceres, hvorved det vederlag, kommunerne oppebærer fra staten for skatteopkrævning, vil kunne reduceres tilsvarende.

8) Ordningen vil som biprodukt kunne give et langt mere aktuelt billede af konjunkturs-vingningerne end nogen anden kendt fremgangsmåde.

Sekretariatet tilbyder at lade foretage en mere omfattende bedømmelse af de tekniske muligheder samt omkostningerne ved den skitserede ordning. En sådan undersøgelse vil kunne gennemføres på ca. 4 uger, hvorefter der vil kunne foreligge en skitsemæssig opstilling af de tekniske og administrative problemer ved ordningen, personalekravet ved de regionale skattemyndigheder samt ved kildeskattecentralen og et omkostningsoverslag over de årlige driftsomkostninger ved systemet.

Det Radikale Venstres forslag af 1. marts 1967

Det Radikale Venstre præsenterer i medfølgende skitse ændringsforslag til udformningen af kildeskatteordningen.

Der er i udformningen af ændringsforslagene tilstræbt en ordning, som kan opfylde følgende målsætning for en kildeskat:

1. Kildeskatten skal så nær som muligt være endelig og overflødiggøre efterbeskatning eller tilbagebetaling ved årets slutning.
2. Betaling af skat skal principielt være et anliggende mellem skatteyder og offentlige myndigheder.
3. Kildeskatten skal administrativt være enkel for skatteyderen, arbejdsgiveren og for de offentlige myndigheder.

Efter Det Radikale Venstres opfattelse har det hidtidige arbejde med regeringens kildeskatteforslag vist, at en *rationel* kildeskatteordning ikke lader sig praktisere uden anvendelse af den moderne elektroniske databehandlings teknik. Partiet er til gengæld af den opfattelse, at der gennem fuld udnyttelse af databehandlingens muligheder kan tilvejebringes en ordning, der lever op til kravene om, at skatteyderne i størst muligt omfang får en endelig kildeskat og arbejdsgiverne den mindst mulige administration.

Det Radikale Venstres forslag tager sit udgangspunkt i en udstrakt anvendelse af elektroniske databehandlingsmaskiner og åbner derved muligheder for administrative lettelser og besparelser. En kildeskatteordning efter de i forslaget skitserede retningslinier fritager lønmodtagerne for pligten til at besidde skattekort og bikort, der skal afleveres til den Øjeblikkelige arbejdsgiver og fritager samtidig lønmodtageren for pligten til at oplyse arbejdsgiveren om personlige forhold, der øver indflydelse på skattens størrelse. Arbejdsgiveren fritages i princippet for enhver beregning af skatten for den enkelte lønmodtager og kan endda opnå en administrativ lettelse ved at slå allerede eksisterende tilbageholdelser (ATP, sygelønsfond, ulykkesforsikring) sammen med skattetilbageholdelsen til en samlet tilbageholdelse med en fast procent af lønnen.

For alle lønmodtagere betyder systemet endvidere, at de løbende vil få deres skat reguleret efter indkomstens størrelse (kumulativt princip). Dette muliggøres ved, at skattemyndighedernes elektroniske databehandlingsmaskiner automatisk ved udgangen af hver måned foretager en beregning af lønmodtagerens indtil da indtjente løn og deraf skattepligtige beløb. Med en løbende månedlig regulering betyder det, at skatteydere, der udelukkende har lønindkomst, vil få en løbende skat og en endelig skat, der bliver praktisk talt ens.

For skattemyndighederne vil efter Det Radikale Venstres forslag en meget stor del af det manuelle arbejde ved selve skatteopkrævningen og ved beregningen af skattebeløbene blive overladt til edb-anlæg.

Den foreslåede ordning med løbende regulering (kumulativ kildeskat) berører ikke i princippet hovedlinierne i regeringens kildeskatteforslag, men sikrer, at man i videst muligt omfang nærmer sig de principielle ønskemål for en kildeskat. Da de ændringer, der skal foretages i regeringens forslag for at nå frem til det kumulative princip, er af teknisk betonet art, opfordrer Det Radikale Venstre til, at Folketinget snarest træffer en *principbeslutning* om kildeskattens indførelse, men i øvrigt afventer teknikernes detailplanlægning, inden loven om kildeskat endelig udformes.

Skitse vedrørende kildeskattens tekniske udformning og administration

Formål

1. Formålet med nærværende notat er at skitsere ændringer til regeringens kildeskatteforslag, der kan medføre en rationel udnyttelse af edb i kildeskatteadministrationen med henblik på at opnå

- den størst mulige overensstemmelse mellem de enkelte skatteyderes løbende skattebetaling og det endelige skattetilsvar af årsindkomsten,
- den enklest mulige administration hos arbejdsgiverne,
- et hensigtsmæssigt grundlag for myndighedernes administration.

Forslag

2. Med henblik herpå foreslås, at der snarest muligt træffes beslutning om kildeskattens indførelse fra en nærmere angiven dato, således at detailplanlægning og programmering kan påbegyndes, uanset om ikke alle skattepolitiske problemer måtte være endelig afklarede. En rationel udnyttelse af edb kan indebære at:

2.1. - Kildeskatten administreres efter det kumulative princip, jf. nedenfor.

2.2. — edb anlæg varetager skatteberegningen på grundlag af:

2.2.1. Visse af skatteyderne meddelte oplysninger, jf. nedenfor, herunder oplysninger om skattefrie fradrag og om forventet og faktisk B-indkomst i årets løb.

2.2.2. De af myndighederne på grundlag af skattelovene udarbejdede programmer for stats- og kommunebeskatningen.

2.2.3. De af arbejdsgiverne meddelte oplysninger om de enkelte lønmodtageres lønindtægt (A-indtægt) i nærmere angivne perioder (måneder eller 4 ugers-perioder).

2.3. - *Afregning* i forhold til den enkelte skatteyder af skatterater foregår for hver periode på grundlag af:

2.3.1. Et af arbejdsgiverne tilbageholdt og til oppebørselsmyndighederne indsendt beløb, der skal dække skat, ATP-bidrag m.v. og beregnet ved anvendelse af en for store lønmodtagergrupper ensartet procentsats på bruttolønnen.

2.3.2. En efterfølgende tilbagebetaling af saldobeløb fra oppebørselsmyndighederne direkte til de enkelte skatteydere udregnet af edb-anlægget (eventuelt kan tilbagebetaling ske gennem arbejdsgiveren). I visse tilfælde, særligt hvor der hovedsagelig er tale om B-indkomst, sker udligning af saldo ved indbetaling til skattevæsenet fra skatteyderne.

Forklarende og supplerende bemærkninger vedrørende enkeltheder i forslaget

Det kumulative princip

Ad 2.1.

Det kumulative princip fremgår af følgende eksempel:

Har en skatteyder en indkomst efter fradrag i januar måned på 3.000 kr., hvoraf han skal svare f.eks. 900 kr. i skat, og i februar måned en indkomst på 2.000 kr., hvoraf han skal svare f.eks. 500 kr. i skat, består en akkumuleret kildeskatteberegning i følgende:

I januar måned betales 900 kr. I februar tjenes 2.000 kr. I gennemsnit i januar og februar måneder er indtjent 2.500 kr., hvoraf skulle

svares f.eks. 625 kr. i skat, dvs. i alt for de to måneder 1.250 kr. I januar er imidlertid som nævnt betalt 900 kr., og der skal derfor i februar kun betales 350 kr.

Beregningerne består altså ganske simpelt i, at der hele tiden foretages 1) en beregning for gennemsnitsindtægten pr. måned i den forløbne del af indkomståret. 2) På basis heraf udregnes den samlede skat, der skulle være betalt i den forløbne del af indkomståret. 3) Den allerede i indkomståret betalte skat skal fratrækkes denne beregnede skat, hvorved den skat, der faktisk i den pågældende måned skal betales, fremkommer. Det er simpelt at kode et databehandlingsanlæg, så det ved indførelse af den sidste måneds løn umiddelbart giver den for denne måned beregnede skat.

En række af de vanskeligheder, der foreligger for en definitiv kildebeskatning allerede af A-indtægter, vil bortfalde, når man anvender det kumulative princip. Det gælder - som eksemplet viser — vanskeligheder som følge af indkomstskatteskalaens progression sammenholdt med variationer i skatteyderens indtjening. Korrigeringer i årets løb af tidligere meddelte oplysninger om skattefrie fradrag og om forventet B-indkomst medfører omgående korrigering af skatteberegningen og ajourføring af skattebetalingen, når det kumulative princip anvendes. Efter et ikke-kumulativt princip, må man i disse hyppigt forekommende tilfælde tildels basere sig på en efter omstændighederne betydelig efterregulering af skattebetaling ved årets afslutning.

Skatteberegningen

Ad 2.2.1.

De oplysninger, skatteyderen skal rapportere til edb-systemet, er følgende:

1. Personnummer, der angiver navn og adresse, herunder bopælskommune.
2. Familiestatus.
3. Størrelse og art af fradrag.
4. B-indkomst.
5. Eventuelt gironummer, lønkontonr. el.lign.

De anførte oplysninger har betydning for skattens beregning efter de til enhver tid gældende skattelove og for kommunikationen mellem skattevæsen og skatteyder.

Oplysningerne meddeles i princippet én gang årligt. Der er dog mulighed for løbende at korrigere oplysningerne ved ny indrapportering fra skatteyderen efter de regler, der måtte blive fastsat herom.

Ad 2.2.2.

En af fordelene ved det her foreslåede system er, at beregningen af det skattebeløb, de enkelte skatteydere skal betale hver periode, sker centralt på edb-anlæg i stedet for af de enkelte arbejdsgivere. Grundlaget herfor er, at skatteberegningsreglerne er indkodet i edb-anlæg. Oplysning om skatteregler meddeles i princippet til edb-anlægget én gang for alle, idet ændringer alene foretages i forbindelse med ændring i skattelovgivning o.lign.

Ad 2.2.3.

Skattereglerne anvendes på de enkelte skatteyderes forhold, idet arbejdsgiverne for hver skatteperiode i form af lønningslister giver meddelelse til edb-systemet om størrelsen af udbetalt løn til hver enkelt person identificeret ved personnummer, hvorved i edb-anlægget de for vedkommende personer foreliggende oplysninger, herunder akkumulerede indtægts- og skatteoplysninger, danner basis for den aktuelle beregning. For så vidt angår de af skatteyderen indrapporterede forventede B-indtægter, anvendes månedlige indtægtsandele på en tolvtedel af B-indtægten. Finder der for en bestemt person ikke indbetaling og indberetning sted fra arbejdsgiver, betragter edb-systemet ham som havende udelukkende B-indtægt og beregner skatten i overensstemmelse med de af skatteyderen indberettede oplysninger om forventet B-indtægt, jf. det tidligere anførte.

Skattebetalingen

Ad 2.3.1.

Sammen med lønningslisten indsender arbejdsgiveren det for lønmodtageren tilbageholdte beløb, der udgør samme procent - f.eks. 30 pct. - af hver lønmodtagers bruttoløn, således at beregningen af de tilbageholdte beløb ikke volder ulejlighed. Eventuelt kan anvendes en eller to lavere procentsatser for små lønninger.

Ad 2.3.2.

Samtidig med at edb-anlægget beregner de enkelte skatteyderes skyldige skat, foretages

modregning i det af arbejdsgiveren indbetalte beløb - der ikke går til dækning af ATP-bidrag m.v. Det overskydende beløb tilsendes skatteyderen. Der kan mest hensigtsmæsigt anvendes girokonto, men også lønkonto i bank eller sparekasse, eller postanvisning (eller eventuelt kuvertudlevering gennem arbejdsgiveren) vil kunne anvendes. Er den ved indeholdelsen af 30 pct. af lønnen erlagte skat for lavt et beløb, f.eks. fordi der er tale om en skatteyder med væsentlige beløb i B-indtægt, måske udelukkende B-indtægt, sendes i stedet en postopkrævning. I alle tilfælde foregår arbejdet, herunder adressering, maskinelt.

Kvittering

Ad 2.2.1.

Når de af skatteyderen indrapporterede oplysninger, herunder om fradrag og forventet B-indkomst, er indkodet i edb-anlægget, tilsendes der skatteyderen en afskrift af de indkodede oplysninger, så han kan efterkontrollere deres rigtighed.

Ad 2.2.3. og 2.3.1.

Arbejdsgiveren giver lønmodtageren en lønseddel indeholdende oplysninger om størrelsen af den udbetalte løn og størrelsen af det tilbageholdte beløb.

Ad 2.3.2.

Edb-anlægget udskriver til de enkelte skatteydere samtidig med udbetaling af saldobeløbet eller fremsendelse af postopkrævning en opgørelse med følgende oplysninger:

1. Akkumuleret A-indtægt.
2. - B-indtægt.
3. - Skat.
4. Seneste periodes indrapporterede A-indtægt.
5. Tilbageholdte og til skattevæsenet af arbejdsgivere indbetalte beløb i den seneste periode.
6. Saldobeløbet, der udbetales af eller skal indbetales til skattevæsenet.

Ved at sammenholde disse oplysninger med oplysningerne på den fra arbejdsgiveren modtagne lønseddel og egne indrapporteringer om B-indtægt og fradrag kan skattebetalingens rigtighed konstateres af skatteyderen.

Ad 2.3.1.

Edb-anlægget meddeler hver periode en opgørelse (kvittering) til de enkelte arbejdsgivere med oplysning om personnumre og tilsvarende af arbejdsgiveren tilbageholdte og til myndighederne indbetalte beløb. Dette tjener til kvittering for arbejdsgiveren og dennes afkontrollering med lønningslisten, jf. ad 2.2.3.

Principielle og generelle bemærkninger i tilknytning til forslaget

I det foranstående er alene skitseret en ordning i hovedtræk. Det er klart, at ved den nærmere tilrettelæggelse rejser der sig en række problemer af både praktisk og principiel art.

Til de praktiske spørgsmål hører bl.a. færdiggørelsen og anvendelsen i skatteadministrationen af personregistreringen ved anvendelse af personnummer, endvidere registrering af virksomheder, der er pligtige at indberette om udbetalt løn og at foretage tilbageholdelse heri. Der skal tages stilling til tidspunkter for de forskellige rapporteringer og maskinelle procedurer, og et blanketsystem for rapportering m.v. skal etableres. Alle disse problemer må løses af de teknisk sagkyndige, der i praksis skal tilrettelægge kildeskattens administration.

I det følgende er anført nogle sider af den foreslåede skatteadministrationsordning, som har principiel betydning:

Skattebetalingen — et forhold mellem borger og samfund

Man har fastholdt det hidtil gældende princip, hvorefter indkomstbeskatningen er et forhold mellem den enkelte borger og samfundet. Arbejdsgiveren udøver alene en praktisk funktion, som tilmed ikke er besværlig - (bl.a. slås de nuværende tilbageholdelser sammen med skattetilbageholdelse til eet samlet beløb), - og han har ikke adgang til at orientere sig om de enkelte ansattes personlige forhold.

Et udtryk herfor er, at de enkelte leds (skatteyder/lønmodtager - arbejdsgiver - skattevæsen) ansvar klart præciseres derved, at kvittering for overførte beløb og for meddelelse af oplysninger, der har økonomiske konsekvenser, afgives på ordentlig og relevant måde.

Endvidere slipper man for et system med skattekort og bikort, og arbejdsgiveren undgår i princippet beregning af de ansattes skat og administrationen af disse skatteforhold iøvrigt.

Skatteetiske betragtninger

Man undgår endvidere den af regeringen foreslåede standardisering af en række fradrag, hvorefter skatteyderne opnår lige store fradrag, uanset at fradragsbetingelserne foreligger i forskellig grad. Ligeledes undgår man at måtte se bort fra visse mindre B-indkomster, uden at andre skatteydere opnår tilsvarende fordele.

Sådanne (ikke rimelige) forenklinger af skatteberegningen er derimod nødvendige i et system, hvor arbejdsgiveren skal foretage skatteberegningen.

Skattefradrag for kommuneskat

Så længe de eksisterende store forskelle i kommunebeskatningen gør det ønskeligt at opretholde fradrag for de kommunale skatter, vil skattereglerne kunne indkodes i edb-anlæg på en sådan måde, at den løbende skatteberegning sker under hensyn til et samtidigt edb-mæssigt foretaget fradrag for den løbende kommuneskat.

Ansættelse hos flere arbejdsgivere

At en lønmodtager i en periode har flere samtidige arbejdsgivere rejser vanskelige problemer, når arbejdsgiveren skal beregne skatten, men ikke efter det her foreslåede system. EDB-anlægget foretager ubesværet sammenlægning af lønbeløb og af tilbageholdte beløb fra de forskellige arbejdsgivere - idet den pågældende lønmodtagers personnummer er oplyst i alle tilfælde - og foretager endvidere de fornødne skatteberegninger, udbetaling af saldobeløb, udskrivning af opgørelser m.v.

A-indkomst / B-indkomst

Sondringen mellem A-indkomster og B-indkomster vil under den foreslåede ordning heller ikke volde administrative vanskeligheder.

A-indkomst er simpelthen enhver indkomst, der indrapporteres til skattevæsenet af andre end skatteyderen selv. Normalt vil det være en arbejdsgiver. Hvis man måtte ønske det, kunne også pengeinstitutioner, der tilskriver renter på indestående og indløste rentekuponer og udbyttekuponer, foretage tilbageholdelse i det pågældende beløb og foretage rapportering til skattemyndighederne med angivelse af den pågældende rente- og udbyttemodtagers personnummer.

Renter og udbytter ville således blive A-indkomst, og der foreligger under det foreslåede system i det hele taget store muligheder for sucessivt at udvide A-indkomstbegrebet administrativt, efterhånden som man bliver fortrolig med systemets muligheder.

B-indkomst er al indkomst, som ikke indrapporteres af arbejdsgiveren eller anden såkaldt tredjemand. Skatteyderen er selv pligtig at medtage sådan indkomst i sin selvangivelse, ligesom han forud for skatteåret skønner over størrelsen af forventet B-indkomst.

For skattevæsenet vil det være en betydelig administrativ fordel, at A-indkomst og B-indkomst, hvad angår skatteoppebørsel, skal behandles helt ens, idet edb-anlægget foretager de fornødne beregninger, opkrævninger og udbetalinger, uanset om den pågældende indkomst indberettes af arbejdsgiver (A-indkomst) eller skatteyderen selv (B-indkomst).

For skatteydere, der *udelukkende* har A-indkomst, vil det foreslåede system betyde, at løbende skat og endelig skat bliver praktisk taget helt ens, således at der ikke ved årets afslutning bliver tale om restbeskatning. Endvidere bortfalder for sådanne skatteydere det besvær med skattebetalingen, som er en væsentlig grund til, at man ønsker at gå over til kildeskat.

For skatteydere med udelukkende B-indkomst vil forholdene blive nogenlunde lige fordelagtige, hvad enten man bygger på regeringsforslaget eller på nuværende forslag.

For det store antal skatteydere, der *både* har A- og B-indkomst, eller som skifter fra det ene til det andet, er nærværende forslag derimod mest smidigt. Dette gælder både set fra et skatteydersynspunkt og fra et offentligt administrativt synspunkt. Den foreslåede ordning er en enhedsordning, der integrerer problemerne vedrørende A-indkomster og B-indkomster og dermed overflødiggør dobbeltadministration eller ekstraadministration.

For arbejdsgivere vil den her foreslåede ordning være overordentlig enkel, ikke mindst når man knytter ATP-indeholdelse m.v. til een samlet tilbageholdelse.

Udenlandske trækordninger

Vesttyskland

A. Indkomstskattens struktur

1. Indkomstskatten i Tyskland udskrives af forbundsstaten og tilfalder denne med 2/5 og de 10 delstater med 3/5. Kommunerne får ingen andel og udskriver heller ikke selv indkomstskat.

2. Indkomstskatten beregnes af skatteyderens indkomster under ét. Lønskatten, som tilbageholdes ved lønudbetaling, er ikke en selvstændig skat, men en speciel opkrævningsform.

Indkomstskatten udskrives efter en progressiv skala, hvor indkomst indtil 8.000 DM* beskattes med 19 pct. og indkomst over 110.000 DM med 53 pct. Ved en indkomst på 30.000 DM udgør skatten 41 pct. og ved 78.000 DM 49 pct.

3. Ægtefæller sambeskattes efter todelingsprincippet med mulighed for at kræve særskilt beskatning.

B. Indkomstopgørelsen

1. Ved indkomstopgørelsen benyttes »normalværdier« for naturalindkomster som fri bolig, fri kost, arbejdstøj etc.

2. Udgiftsgodtgørelser til offentligt ansatte er skattefri. Det samme gælder rejsegodtgørelse til privat ansatte inden for visse standardsatser.

Uden for indkomstopgørelsen holdes også visse kontante løndele m.v., såsom nat- og helligdagstillæg for lønmodtagere med en indkomst på under 24.000 DM, et beløb på 100 DM af decemberlønnen, 25 pct. af lønmodtagerpension, dog højst 2.500 DM, samt visse jubilæumsgratialer og arbejdsgivergaver.

3. Udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads er fradragsberettiget, dog normalt kun for indtil 40 km's afstand.

* 1 DM svarer til ca. 2,20 kr.

4. Til dækning af udgifter i forbindelse med indtægtens erhvervelse gives et standardfradrag på 564 DM for lønmodtagere, 150 DM for skatteydere med kapitalindtægt (dobb. for gifte) og 200 DM for skatteydere med visse andre indkomster (bl.a. livrente og spekulationsfortjeneste).

For lønmodtagere gives endvidere et særligt lønmodtagerfradrag på 240 DM for fiktivt rentetab i forhold til andre skatteydere.

5. Ved indkomstopgørelsen kan endvidere fradrages renteudgifter, bidrag til pensionsordninger m.v., obligatorisk socialforsikringsafgift, syge- og ulykkesforsikring, boligopsparing samt kirke- og formueskat.

For de almindelige ligningsfradrag gives et standardfradrag på 936 DM for lønmodtagere, 636 DM for skatteydere med visse andre indkomster samt 200 DM for øvrige skatteydere.

Ægtefæller, som begge er lønmodtagere, får hver et standardfradrag. Overskydende udgifter kan fradrages efter særlige regler.

C. Ansættelses- og beregnings)radrag

1. For udgifter som følge af sygdom, dødsfald, ulykkestilfælde eller brand indrømmes et særligt fradrag på 2 pct. af skattepligtig indkomst, dog højst 1.200 DM.

2. Ved skatteberegningen indrømmes et grundfradrag (personfradrag) på 1680 DM for enlige og 3360 DM for gifte, børnefradrag på 1200-2300 DM pr. barn og et aldersfradrag på 720 DM for skatteydere over 65 år.

D. Lønskattens beregning

1. Lønskatten beregnes efter tabeller, der er opdelt på 6 skatteklasser efter grundfradrag,

børnefradrag, ægteskabelige forhold samt for hoved- eller biindtægt.

Standard- og beregningsfradragene er indarbejdet i tabellerne. Ved udarbejdelsen af disse har man sat året = 12 måneder, måneden = $4^1/_3$ uge og ugen = 6 dage.

2. Henførelsen af lønmodtageren til den rigtige skatteklasse ved skattetrækket sker ved hjælp af skattekortet. Det udskrives til lønmodtagerne senest 15. november af de kommunale folkeregistre. Ud over identifikationsoplysninger indeholder skattekortet oplysninger om skatteklasse efter forholdene pr. 1. januar, antal børn under 18 år samt kirkelige tilhørsforhold.

Får en lønmodtager ikke skattekort, er han selv pligtig at fremsætte anmodning om det. Ved manglende skattekort trækkes efter skatteklasse VI.

Er der forkerte oplysninger på skattekortet, eller indtræder der ændring af antal børn eller skatteklasse i årets løb, skal lønmodtageren anmelde dette og have et nyt skattekort.

Har lønmodtageren større udgifter end standardfradragene, kan han indtil november i indkomståret mod behørig dokumentation eller sandsynliggørelse få skattekortet påtegnet herom hos skattemyndighedeme. Er de faktiske udgifter mindre end det godkendte, har lønmodtageren ingen pligt til at anmelde det, og der sker i almindelighed ingen efterprøvelse.

3. For naturalindkomster kan efter myndighedernes tilladelse foretages summarisk og endeligt træk med 20 pct. Ved korttidsansættelse anvendes også en i realiteten defintiv kildeskat på 10 pct.

E. Arbejdsgiverens regnskab og afregning af lønskatten

1. Arbejdsgiveren skal føre en lønkonto for hver arbejdstager, hvor alle oplysninger fra skattekort og om skattetræk skal føres.

2. Arbejdsgiverens afregning sker uden specifikation i et samlet beløb hver måned, ved mindre beløb kun hvert kvartal eller hvert år.

3. Skattekortet skal opbevares hos arbejdsgiveren under ansættelsen.

Når en lønmodtager holder op med sit arbejde hos en arbejdsgiver, skal denne udlevere skattekortet påført oplysning om ansættelsesperiode, udbetalt løn og tilbageholdt lønskat. Ved ansættelse hos ny arbejdsgiver afleverer lønmodtageren skattekortet til denne.

4. Ved årets udgang skal arbejdsgiveren forsyne skattekortet med en underskrevet oplysning om arbejdstagerens løn og lønskat for hele året og indsende det til skattemyndighederne. Hvis lønmodtageren begærer årsudligning eller slutansættelse hos skattemyndighederne, skal skattekortet dog afleveres til lønmodtageren.

Hvis arbejdstagerens løn overstiger 24.000 DM, eller den overstiger 10.000 DM, samtidig med at ægtefællen har egen lønindtægt, skal arbejdsgiveren også indsende en mere specificeret lønseddel.

F. Årsudligning

1. Lønmodtagerne kan under visse omstændigheder forlange årsudligning, der består i, at årets skattetræk regnes om på årsbasis, således at indtægts- og omkostningssvingninger undgås.

Årsudligningen indebærer i almindelighed, at skatteyderen får tilbagebetalt skat, men der kan undtagelsesvis fremkomme restskat.

2. Årsudligningen foretages enten af arbejdsgiveren eller af skattemyndighederne.

Arbejdsgiveren er pligtig til det, hvis han har mere end 10 arbejdstagere, og disse har været ansat hos ham hele året, og berettiget til det, hvis han har mindre end 10 ansatte. Han er ligeledes berettiget til at foretage årsudligning for arbejdstagere, der ikke har været beskæftiget hos ham hele året, når deres skattekort er forsynet med oplysninger om arbejdsperioder hos andre arbejdsgivere eller om arbejdsløshedsperioder.

Arbejdsgiveren må ikke foretage årsudligning, hvis der skal ske slutansættelse, jfr. nedenfor afsnit G.

Årsudligningen skal antegnes på skattekortet og på lønkontoen. Udligningen foretages i reglen i forbindelse med årets sidste lønudbetaling og skal senest ske i marts måned næste år.

Ved årsudligningen hos skattemyndighederne kan et tidligere indrømmet individuelt fradrag ændres.

3. Restskat, der konstateres ved årsudligning, opkræves normalt ikke, men kun hvis

a. et foreløbigt indrømmet fradrag har været for højt,

b. der er beregnet for lavt skattetræk,

c. arbejdstageren har været klar over, at indeholdt skat ikke er indbetalt til myndighederne,

d. arbejdstageren har undladt at anmelde »ufordelagtige« ændringer i civilstand, børnefradrag etc.

G. *Slutansættelse*

Slutansættelse skal ske i følgende tilfælde:

a. hvis indkomsten er over 24.000 DM.
b. hvis arbejdstageren har sideindkomst over 8.000 DM. Beløb herunder er skattefri for indkomst under 24.000 DM,
c. hvor arbejdstageren har haft lønindtægt fra flere arbejdsgivere, og de tilsammen er over 8.000 DM for enlige og 16.000 DM for gifte,
d. hvor en skatteyder har flere pensionsindtægter,
e. hvor ægtefællen ønsker særbeskatning,
f. hvor skatteyderen har haft specielle indkomster, bl.a. kapitalindtægt,
g. hvis arbejdstageren har underskud på anden indkomst, eller han begærer slutansættelse.

Som grundlag for slutansættelsen skal indgives selvangivelse. Ved slutansættelsen er myndighederne ikke bundet til de fradrag, der er indrømmet på skattekortet.

Østrig

Det østrigske system er stort set ligesom det vesttyske.

A. Indkomstskattens struktur

1. Indkomstskatten udskrives af forbundsstaten. Enkeltstaterne og kommunerne tildeles andele heraf efter indbyggertal.

Kirkeskat opkræves lokalt.

2. Indkomstskatten beregnes af skatteyderens samlede indkomster under ét. Lønskatten, som arbejdsgiveren tilbageholder, er ikke en selvstændig skat, men en speciel opkrævningsform.

Skatten er progressiv begyndende med 8-12 pct. af indtægt over 12.000 sch.*) og sluttende med 40–47 pct. af de højeste indkomster. De højeste satser benyttes for ugifte personer under 43 år.

3. Ægtefæller samt mindreårige børn sambeskattes i princippet, men lønindtægt beskattes dog særskilt, når begge ægtefæller har lønindtægter, og disse tilsammen ikke overstiger 150.000 sch.

B. Indkomstopgørelsen

1. Udgift til befordring mellem hjem og arbejdsplads er fradragsberettiget.

*) 1 østrigsk schilling svarer til ca. 30 øre.

2. Til dækning af udgifter i forbindelse med lønindtægtens erhvervelse gives lønmodtagerfradrag (mindstefradrag) med 3.276 sch. Dette forhøjes med 2.500 sch., hvor skatteyderen oplyser, at han benytter egen bil til transporten.

Desuden indrømmes særlige standardfradrag for visse ansatte f.eks. journalister, lærere og skovarbejdere m.fl.

Lønmodtagerfradraget bortfalder ved eventuel ligning og erstattes af faktiske udgifter.

3. Ved indkomstopgørelsen kan endvidere fradrages renteudgifter, præmier til livs- og ulykkesforsikringer samt boligopsparing og obligatoriske socialforsikringsudgifter.

For disse udgifter indrømmes et standardfradrag (mindstefradrag) med 2.028 sch.

Indtægt af villa medregnes efter standardsatser i forhold til vurderingen. Underskud kan ikke fradrages.

C. Ansættelses- og beregnings fradrag

1. Der indrømmes fradrag, når udgifter til sygdom, ulykkestilfælde, særlige forsørgerbyrder overstiger visse beløb, og der gives fradrag gradueret efter invaliditetsgrad.

2. Ved skatteberegningen indrømmes 7-8.000 sch. fradrag pr. barn, og gifte personer får 4.000 sch. fradrag, hvis blot en af ægtefællerne har lønindtægt. Gifte personer beskattes efter klasse B, som er lavere end klasse A.

D. Lønskattens beregning

1. Lønskatten beregnes efter tabeller, hvori standardfradragene er indregnet.

2. Der udstedes skattekort af skattemyndighederne. Kortet er gyldigt i 3 år. Det indeholder oplysning om det samlede fradrag, som tilkommer skatteyderen, samt om skatteklasse m.v.

Får en lønmodtager ikke tilstillet skattekort, må han selv foranledige et sådan udstedt.

Mangler skattekort, skal arbejdsgiveren beregne skatten efter klasse A på grundlag af en lønindkomst forhøjet med et tillæg svarende til de standardfradrag, der er indregnet i tabellen.

Lønmodtageren er pligtig at foranledige ændringer i antal børn m.v. påført skattekortet.

Fradrag ud over standardfradrag indrømmes af myndighederne efter særlig ansøgning og gælder fra den dag, skattekortet påtegnes herom. Der er i vid udstrækning fastsat standardfra-

drag for særlige udgifter. Arbejdsgiveren kan dog uden myndighedsbeslutning på arbejdstagerens begæring indrømme det særlige fradrag for benyttelse af egen bil mellem hjem og arbejdsplads.

Foreligger der flere ansættelsesforhold, udstedes bikort for hvert arbejdsforhold. På bikortet findes intet fradrag men et tilllæg.

3. Fremmedarbejdere beskattes uden skattekort med en definitiv skat. Tilfældig indtægt ved fysisk arbejde som f.eks. snekastning beskattes med en fast procent. Ved eventuel efterfølgende ligning indgår sidstnævnte indtægt dog i beregningen.

E. Arbejdsgiverens regnskab og afregning af lønskatten

1. Arbejdsgiveren skal føre en lønkonto for hver arbejdstager.

2. Arbejdsgiveren skal løbende indbetale lønskatten uden specifikation og skal endvidere opkræve og indbetale socialforsikringsafgifterne samt udbetale børnetilskud.

3. Skattekortet opbevares hos arbejdsgiveren, så længe ansættelsesforholdet varer. Ved arbejdsforholdets ophør udleveres skattekortet til arbejdstageren med påført oplysning om tidsrum for ansættelsen, udbetalt løn og indeholdt skat. Kortet udleveres ligeledes til arbejdstageren, når dets gyldighedstid er udløbet.

F. Årsudligning

1. Lønmodtageren kan senest 31. marts i det følgende år begære årsudligning, hvorefter forskellen mellem skatten af den samlede årsindtægt og den i årets løb betalte skat udbetales. Udligningen foretages normalt af arbejdsgiveren, men skal i visse tilfælde foretages af myndighederne.

2. Overstiger årsindtægten af flere ansættelsesforhold 36.000 sch., er årsudligning obligatorisk, og den foretages af skattemyndighederne. Årsudligningen giver i disse tilfælde normalt anledning til restskat, som afkræves skatteyderen direkte.

G. Slutansættelse

Slutansættelse efter selvangivelse og ligning skal ske

a. når ægtefæller begge har haft lønindtægt, og denne tilsammen overstiger 150.000 sch.,
b. når skatteyderen har haft biindtægt ved lønarbejde udover 5.000 sch., eller renteindtægt udover 1.500 sch. - dog 3.600 sch., hvis der er erlagt Kapitalertragsteuer,
c. når skatteyderen kræver fradrag for underskud i erhverv.

Selvangivelsen skal bilægges lønattest fra arbejdsgiveren.

England

A. Indkomstskattens struktur

1. Indkomstskatten udskrives til staten. Der opkræves ikke kommunal indkomstskat, og kirkeskat opkræves ikke sammen med statsskatten.

2. Indkomstskatten beregnes af skatteyderens indkomster under eet. Kildeskatten, som opkræves af arbejdsgiveren - kaldet PAYE, pay as you earn - er ikke en selvstændig skat men en opkrævningsform for den del af indkomstskatten som grundes på indtægt af ansættelsesforhold.

Indkomstskatten udskrives med en procent, der fastsættes ved den årlige finanslov, og dertil kommer en tillægsskat - surtax - af beskattede indtægter over 2.000 £*. Surtax er progressiv op til 15.000 £ med højeste sats 50 pct.

3. Ægtefæller og mindreårige børn sambeskattes.

B. Indkomstopgørelsen

1. Udgiftsgodtgørelser inden for rimelige beløb holdes uden for indkomstopgørelsen.

2. Udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads er ikke fradragsberettiget.

3. Udgifter ved indtægtens erhvervelse kan fradrages. Der er med forskellige fagorganisationer truffet aftaler om standardfradrag for f.eks. værktøjsudgifter m.m. Et generelt mindstefradrag findes ikke.

Arbejdsindtægt beskattes lavere end anden indkomst. Dette opnås ved et særligt fradrag på 2/9 af arbejdsindtægt op til 4.005 £ og 1/9 af indkomst derover op til 9.945 £. Fradragene gives i indkomsten efter fradrag for erhvervelsesudgifter.

Fradraget i arbejdsindkomst beregnes under et for ægtefæller, men der gives et særligt fra-

* 1 £ svarer til ca. 18,20 kr.

drag i hustruens arbejdsindkomst på 7/9 af indkomsten, dog højst 220 £.

I lave indkomster indrømmes 2/9 fradrag, selv om indkomsten ikke hidrører fra arbejde.

4. Pensions- og livsforsikringspræmier er fradragsberettiget. Der er intet standardfradrag.

C. Ansættelses- og beregningsfradrag

Personfradraget udgør 220 £ for ugifte og 340 £ for gifte mænd.

For hvert barn indrømmes fradrag med 115-165 £ efter barnets alder. Fradraget reduceres med barnets egen indkomst ud over 115 £. Ved siden af fradraget ydes børnetilskud, som er indkomstskattepligtige.

Der indrømmes aldersfradrag, der gradueres efter indtægten indtil indtægt 510 £ for enlige og 891 £ for gifte.

Enlige med husbestyrerinde eller med visse forsørgerbyrder får under visse forudsætninger fradrag på 75 £.

Ved beregning af surtax, bortfalder fradrag for forsikringsudgifter og et beløb svarende til personfradraget for enlige, medens fradraget for arbejdsindtægt forhøjes efter særlige regler.

D. Lønskattens beregning

1. Ved lønskattens beregning tages hensyn til bruttoindkomst og fradrag såvel i den aktuelle lønperiode som i den forløbne del af året. Skatter beregnes efter kumulative tabeller på grundlag af koder, hvori fradragene er indregnet.

Der indeholdes et særligt bidrag til folkepension.

Socialforsikringspræmie indeholdes ligeledes af arbejdsgiveren, men indbetalingen sker gennem anvendelse af stempelmærker.

2. Henførelse af lønmodtageren til den rigtige skattekode sker ved hjælp af et skattekort. Det udskrives på grundlag af selvangivelse, der samtidig virker som forskudsskema for de fremtidige fradrag. Arbejdstageren afkræves ikke selvangivelse hvert år, når indkomsten er af almindelig størrelse. I mange tilfælde kræves ikke fuldstændig selvangivelse, men alene selvangivelse af indtægt ud over løn.

Kodefradraget for ægtefæller fordeles mellem dem. Kodefradraget kan i øvrigt reduceres under hensyn til anden indkomst (B-indkomst) og kan fordeles mellem hovedindkomst og biindkomst.

Kodefradraget kan ændres i årets løb på grund af ægteskab eller barnefødsel ved anmeldelse til myndighederne, og der beregnes et tilpasset kodefradrag, som gennem den kumulative beregning får virkning for hele året. Sker ændringen sent på året, kan ændringen indregnes i det følgende års fradrag.

Når kodefradraget nedsættes kan skatteforhøjelsen ved den kumulative beregning medføre en så stor øjeblikkelig forhøjelse, at der ofte må træffes aftale om en suspensation af den kumulative beregning, som da erstattes med aftale om et fast ugentligt trækbeløb eller lignende.

Skattekortet tilstilles arbejdsgiveren fra myndighederne. Hvis skattekort for nyansatte ikke er nået frem, skal arbejdsgiveren selv oprette midlertidigt skattekort, og skatten skal, så længe dette anvendes, beregnes efter særlig tabel.

3. For huslig medhjælp anvendes en forenklet beregningsmåde med opretholdelse af kildeskattetræk, medens man ved løst dagarbejde i et vist omfang lader arbejdstageren om selv at indbetale skatten efter en kumulativ beregning, der afregnes kvartalsvis.

E. Arbejdsgiverens afregning af lønskatten

1. Trækskatten indbetales månedligt, for huslig medhjælp dog kvartalsvis, og i praksis tillader man i øvrigt, at relativt små beløb afregnes kvartalsvis.

Afregningen sker uden specifikation ud over opdeling på skat og socialbidrag.

Arbejdsgiveren skal redegøre på et særligt kort, der benyttes alle årets 12 måneder.

2. Ved ansættelsesforholdets ophør skal arbejdsgiveren ajourføre skattekortet og slutafregne efter den kumulative metode og udstede et afregningsbevis i 3 eksemplarer. Det ene indsendes til skattemyndigheden og de to andre gives til den ansatte, som skal aflevere dem til sin nye arbejdsgiver. Denne indsender det ene eksemplar til skattemyndigheden med påtegnet erklæring om, at han har oprettet et nyt skattekort for den pågældende i overensstemmelse med afregningsbevisets oplysninger.

Hvis arbejdstageren ikke ønsker, at den nye arbejdsgiver gøres bekendt med hans tidligere aflønning, kan han dog selv sende afregningsbeviset til myndighederne, som derefter meddeler arbejdsgiveren, at skat skal trækkes efter en ikke-kumulativ tabel.

Tilbagebetaling af skat på indtil 10 £ som

følge af midlertidigt indtægtsbortfald på grund af sygdom eller lignende sker gennem arbejdsgiveren. I andre tilfælde, f.eks. efter strejke, foretager myndighederne regulering efter ansøgning i forbindelse med skatteyderens indsendelse af afregningsbevis fra arbejdsgiveren.

Ved endeligt arbejdsophør f.eks. på grund af alder foretager myndighederne straks regulering, således at fradrag indrømmes med det fulde årsbeløb, og skatten derefter straks er definitiv.

3. 14 dage efter årets udløb skal arbejdsgiverne indsende samtlige skattekort for året med fuldstændig redegørelse for udbetalte lønninger på mindst 5 £ 5 s. pr. uge eller 22 £ 15 s. pr. måned.

For ansatte med mindst 2.000 £ årsløn skal der gives supplerende redegørelse om ydede naturalier og udgiftgodtgørelser.

Endvidere skal arbejdsgiveren til hver ansat afgive et bevis for bruttoløn og skattetræk i årets løb hos ham selv og eventuelle tidligere arbejdsgivere.

F. Årsudligning

Årsudligningen sker løbende ved den kumulative beregning i forbindelse med hver lønudbetaling. Der kan herved forekomme tilbagebetaling.

G. *Slutansættelse*

1. Slutansættelsen sker ved en efterprøvelse af det ansatte kodenummer.

Selvangivelse indgives kun på opfordring og bortset fra skatteydere med større indtægter kræves selvangivelse oftest kun hvert 3. år. For skatteydere med en hovedarbejdsgiver kræves normalt ikke oplysning om indtægter derfra, men kun om eventuelle andre indtægter i det foregående år fra 6. april til 5. april.

2. Restskat opkræves ofte gennem ændring af kodefradraget for det - eller eventuelt flere - følgende år.

Der kan administrativt indrømmes lempelse for alder og sygdom.

Sverige

A. Indkomstskattens struktur

1. Indkomstskatten udskrives til staten og kommunerne. Sammen hermed udskrives endvidere folkepensionsbidrag samt bidrag til landsting og kirke.

2. Indkomstskatten beregnes af skatteyderens indkomster under eet. Kildeskat af lønindtægt beregnes af hovedindtægt, medens skat af biindtægt opkræves ved slutafregningen.

Statsskatten udskrives efter en progressiv beskatningsskala i 8 trin, medens kommuneskatten er proportional.

3. Ægtefæller sambeskattes principielt, men hustruen beskattes dog særskilt af lønindtægt.

B. Indkomstopgørelsen

1. Udenfor indkomstopgørelsen holdes en række sociale ydelser som børnebidrag, mødre-, social-, syge-, studie- og bolighjælp m.v. Endvidere arbejdsløshedsunderstøttelse. Livrente medregnes ikke fuldt ud, idet den skattepligtige del er faldende med den skattepligtiges alder.

2. Udgiftsgodtgørelser - bortset fra godtgørelser i statstjenesten - er skattepligtige og skal medregnes ved indkomstopgørelsen, medens de faktiske udgifter kan fradrages.

3. Udgifter ved indtægtens erhvervelse kan fradrages. Mindstefradraget (det faste lønmodtagerfradrag) udgør 100 sv. kr.*, og dette anvendes for ca. halvdelen af skatteyderne.

Udgifterne til befordring mellem hjem og arbejdssted indgår i lønmodtagerfradraget. Fradrag indrømmes for udgift til offentlig befordring samt efter standardbeløb for udgift til brug af egen bil, når der opnås betydelig tidsgevinst ved brug heraf i stedet for offentlige befordringsmidler.

4. Der gives »almindeligt« fradrag, dvs. fradrag for udgifter, der ikke vedrører indtjeningen. Fradragsberettiget er underskud ved erhvervsvirksomhed og villaejendom, udgift til renter, præmier til livs-, syge- og pensionsforsikring, løbende underholdsudgifter, samt offentligt pålagte børnebidrag indtil 1000 sv. kr. pr. barn. Fradraget for sygeforsikring gives med mindst 150 sv. kr. (300 sv. kr. for ægtefæller) og fradraget for andre forsikringspræmier gives med højst 250 sv. kr. (500 sv. kr. for ægtefæller samt enlige forsørgere af børn under 18 år).

C. Ansættelses- og beregningsfradrag

1. Der kan indrømmes fradrag med indtil 6.000 sv. kr. for nedsat skatteevne på grund af sygdom, ulykke, alderdom og særlig under-

* 1 sv. kr svarer til ca. 1.45 kr.

holdsforpligtelse. (Grænsen forhøjes for folkepensionister).

2. Ved skatteberegningen indrømmes personfradrag med 4 forskellige beløb efter bopælen. Forsørgere for hjemmeværende børn får dobbelt personfradrag, og fradrag, der ikke kan udnyttes af den ene ægtefælle, overføres til den anden ægtefælle.

3. Kvinder og ugifte mænd, der har hjemmeværende børn under 16 år, og som har indtægt af eget arbejde eller erhvervsvirksomhed, får, når de har indtægt af eget arbejde eller erhvervsvirksomhed, et fradrag pjå 300 sv. kr. + 25 pct. af indkomsten, dog højst i alt 3000 sv. kr. Endvidere indrømmes visse fradrag for hustrus arbejde i ægtefællernes fælles virksomhed.

D. Kildeskattens beregning

1. Skatten beregnes efter tabeller svarende til den kommunale skatteprocent og opdelt i 4 klasser efter ægteskabelig stilling og forsørgerforhold.

Skattetrækket kan forøges på arbejdstagerens begæring.

2. Henførelsen af lønmodtageren til den rigtige tabel sker ved hjælp af skattekortet, der indeholder oplysning om skatteklasse samt om antal børn og om størrelsen af det fradrag, der skal gives ved skattetrækkets beregning.

Skattekortet tilstilles skatteyderen sammen med 6 debetsedler, som arbejdsgiveren skal benytte ved kildeskattens afregning.

3. Udenlandske kunstnere og artister m.v. afkræves en endelig artistskat på 40 pct.

E. Arbejdsgiverens regnskab og afregning af kildeskatten

1. Arbejdsgiveren skal udstede kvittering til arbejdstageren for indeholdt skat og føre en lønkonto for denne.

2. Afregning af indeholdt skat skal ske hver anden måned på særlige debetsedler med påtrykt personnummer for hver arbejdstager. Debetsedlerne følger med skattekortet, som arbejdstageren skal aflevere til arbejdsgiveren.

Større arbejdsgivere kan dog få tilladelse til samlet indbetaling, således at indbetalingerne kun specificeres een gang om året.

3. Arbejdsgiveren skal ved hvert års slutning give oplysning om udbetalt løn og indeholdt skat for hver arbejdstager.

F. Årsudligning og slutansættelse

Myndighederne beregner restskat og overskydende skat på grundlag af ligning efter selvangivelse. Der anvendes ikke kumulativ beregning eller årsudligning gennem arbejdsgiverne.

Restskat opkræves af arbejdsgiveren ved tillæg til A-skatten i de første måneder i det følgende år.

Norge

A. Indkomstskattens struktur

1. Indkomstskatten i Norge udskrives til staten og kommunerne.

2. Skatten beregnes af indtægterne under eet. Forskudstrækket i løn og pension m.v. modregnes ligesom anden forskudsskat i slutskatten, når året er omme.

Indkomstskatten til staten er progressiv, medens indkomstskatten til kommunen er proportional.

Der udskrives endvidere en særlig proportional fælleskommunal skat samt et folkepensionsbidrag.

3. Ægtefæller sambeskattes, men hvis begge ægtefæller har arbejdsindtægt, kan hver af dem kræve, at den laveste indtægt underkastes særskilt ansættelse. Mindreårige børn sambeskattes med forældrene.

Indtægt af virksomhed, hvori begge ægtefæller arbejder, henføres til den af ægtefællerne, som er den virkelige udøver, men den anden ægtefælle kan begære en passende del af indtægten indregnet i sin ansættelse, normalt dog ikke ud over 12.000 n. kr.*

Skat af sambeskattet indkomst kan kræves fordelt på ægtefællerne i forhold til disses indtægt.

B. Inkomstopgørelsen

1. Udenfor indkomstopgørelsen holdes en række sociale ydelser, herunder sygedagpenge fra folketrygden, børnetilskud og forsørgertilskud. Endvidere arbejdsløshedsunderstøttelse, statsydelse til kunstnere, hædersgaver og livrente fra forsikringer, for hvilke der ikke er givet

* 1 n. kr. svarer til ca. 1.05 kr.

fradrag for præmien. Endelig mindre rente- og kapitalindtægt og indtil 300 n. kr. rentetillæg til overskydende skat.

2. Udgifter ved indtægtens erhvervelse kan fradrages. Lønmodtagerudgifter kan fradrages med 10 pct. af lønnen, dog mindst 1.000 n. kr. og højst 2.400 n. kr. inclusive bidrag til folketrygd og forsikring. Større faktisk udgift kan fradrages, dog kan til folketrygd højst fradrages 2.700 n. kr.

Udgifter til befordring mellem hjem og arbejdssted indgår med 400 kr. i lønmodtagerfradraget. Udgifter herudover kan fradrages ved siden af lønmodtagerfradraget.

I indtægt ved fiskeri gives et særfradrag på 10 pct. af indtægten.

3. Ved indkomstopgørelsen kan endvidere fradrages pensionspræmier med indtil 15 pct. af indkomsten, livsforsikringspræmier, visse opsparingsbeløb indtil 1.250-2.500 n. kr., og underskud i skattepligtig indkomst fra tidligere år.

C. Ansættelses- og beregningsfradrag

1. Der kan gives særligt nedslag i skatten på grund af trykkende økonomiske forhold, og hvor skatteyderen er under uddannelse.

2. Ved statsskattens beregning gives fradrag med 18.000 n. kr. - 27.000 n. kr. for gifte.

Ved kommuneskattens beregning er de tilsvarende fradrag 3.400 n. kr. og 6.800 n. kr. (Klassefradrag). Personer, der er fyldt 70 år, får et særfradrag svarende til difference mellem folkepensionen og klassefradraget.

3. Hustrufradrag indrømmes med højst 2000 n. kr. afhængigt af såvel indtægtens størrelse som antallet af børn. Tilsvarende fradrag indrømmes for enlige forsørgere med børn.

D. Forskudstrækkets beregning

1. Forskudstrækket beregnes normalt efter tabeller, der er opdelt efter kommuneskat, klassefradrag og mindstefradrag.

Hvor tabeltrækket må antages at give en dårlig tilnærmelse til slutskatten, anvendes procenttræk. Det kan være tilfældet, hvor lønmodtageren har betydelige fradrag udover det mindstefradrag som er indarbejdet i tabellerne, eller hvor lønmodtageren har indkomst fra flere arbejdsgivere eller af anden art end løn.

2. Grundlaget for skattetrækkets beregning er skattekortet, der udstedes hvert år. Udover identifikationsoplysningerne indeholder skattekortet henvisningskode til træktabel eller trækprocent, hvor sådan skal anvendes.

Afleverer lønmodtageren ikke skattekort, skal arbejdsgiveren trække 40 pct. i pensions- og trygdeydelser dog kun 30 pct. Der gælder særlige regler for fritagelse for skattetræk i feriegodtgørelse og -løn.

E. Arbejdsgiverens regnskab og afregning af kildeskatten

1. Arbejdsgiveren skal føre en lønkonto for hver arbejdstager, hvor oplysninger om udbetalt løn og trukket skat skal føres. Ved hver lønudbetaling skal arbejdsgiveren afgive kvittering til arbejdstageren om skattetrækket.

2. Arbejdsgiveren skal holde de tilbageholdte skattebeløb udsondret i særlig kasse eller indsætte dem på særskilt bankkonto.

3. Arbejdsgiveren skal afregne forskudsskatten 6 gange årligt og skal samtidig indsende redegørelse med oplysninger for hver enkelt arbejdstager. Større arbejdsgivere kan dog få tilladelse til at indsende summarisk redegørelse.

F. Årsudligning og slutansættelse

Der foretages ingen årsudligning gennem arbejdsgiverne.

Myndighederne foretager slutligning for alle skatteydere på grundlag af disses selvangivelse og beregner restskat eller overskydende skat.

Restskat under 100 n.kr. opkræves ikke. Restskatten forfalder 3 uger efter påligningen. Overstiger restskatten 500 n.kr., forfalder den dog i 2 rater, hvoraf 2. rate forfalder 6 uger efter påligningen.

Forslag til opgørelse og opkrævning af restskat og udbetaling af overskydende skat

1. Ved restskat skal der betales et tillæg på 8 pct., der ikke er fradragsberettiget.

Udgør restskat, 8 pct.-tillæg og eventuel rente efter § 63, stk. 1, i alt under 200 kr., opkræves beløbet ikke.

2. For A-skatteydere, der er skattepligtige for det følgende år, overføres restskat indtil 3.000 kr. til opkrævning i dette år i det omfang, dette kan ske ved reduktion af skattekortets fradrag. Restskatten tillægges slutskatten for det følgende år. Skattekortets fradrag nedsættes med

$$\frac{\text{restskatten X 100}}{\text{trækprocenten}} \text{ kr.}$$

For skatteydere med bruttotrækprocent forhøjes trækprocenten med et antal points svarende til

$$\frac{\text{restskat X 100}}{\text{A-indkomst}}$$

3. B-skatteydere skal som hidtil betale restskat i 3 rater i slutopgørelsesåret. Det samme gælder A-skatteydere for restskat udover 3.000 kr.

4. Ved overskydende skat, der ikke modsvares af § 59-indbetaling, ydes et indkomstskattefrit tillæg på 8 pct. af beløbet. Udgør den overskydende skat plus 8 pct. tillæg og minus eventuel rente efter § 63 under 25 kr., tilbagebetales beløbet ikke.

5. Ændres slutopgørelsen efter den ordinære forskudsregistrering for det følgende år til ugunst for skatteyderen, opkræves det beløb, der herefter påhviler denne, som restskat på sædvanlig vis. Skatteyderen skal dog i overensstemmelse med den almindelige regel på begæring kunne få restskat på i alt indtil 3.000 kr. opkrævet over skattekortet, der i givet fald må ændres på almindelig vis.

Er ændringen af slutopgørelsen til gunst for skatteyderen, udbetales det beløb, der herefter tilkommer denne, som overskydende skat.

6. Som en konsekvens af sambeskatningsreg-1eme og fastfrysning af personfradrag hos den ægtefælle, der har fået fradraget ved den ordinære forskudsregistrering, modregnes restskat for den ene ægtefælle i overskydende skat hos den anden.

Skitse til forenklet forskudsopgørelse og vejledning om forskudsregistrering for A-skatteydere

FORSKUDSREGISTRERING 1973

Se vejledningen på bagsiden.

Forskudsregistreringskommune	Personnummer

Navn og adresse

Som et resultat af forskudsregistreringen er der til Dem udskrevet

SKATTEKORT med et årligt fradrag på kr. og en trækprocent på .

FRIKORT med et skattefrit beløb på kr. og en trækprocent på

B-OPRIK'er med en månedlig rate på kr. i rater.

Trækprocenten er baseret på en samlet årsindkomst FØR fradrag mellem kr. og kr.

Hvis De mener, at denne trækprocent er for lav, kan De forlange, at Deres arbejdsgiver tilbageholder skat med en HØJERE trækprocent, som De anfører på Deres skattekort ved siden af den registrerede trækprocent.

Hovedreglen er, at trækprocenten forhøjes med 1, for hver fulde 10 % årsindkomsten overstiger den anførte øvre indkomst.

Den laveste trækprocent i forbindelse med fradrag på skattekortet er i Deres kommune procent.

Forskudsregistreringen er i øvrigt baseret på

Fradrag	B-indkomst	Formue	Skattekommune

KAN DE FÅ ÆNDRET DERES SKATTEKORT?

Ved forskudsregistreringen tilstræbes det generelt at fastsætte trækprocenten med sigte på, at der hellere må opstå overskydende skat end restskat.

Hvis De mener, at Deres trækprocent alligevel er sat for lavt, kan De som nævnt på forsiden selv forhøje den.

Hvis De ønsker trækprocenten nedsat eller fradraget ændret, må De rette henvendelse til skattevæsenet.

En afvigelse i fradrag og B-indkomst fra det registrerede, som er anført forneden på forsiden, giver en forskel i skatten, der svarer til afvigelsen gange trækprocenten.

Ved anmodning om ændring inden *1. januar 1973* skal De henvende Dem til forskudsregistreringskommunen, der er anført øverst til venstre på forsiden. Efter *1. januar 1973* skal henvendelse rettes til Deres bopælskommune.

ÆNDRING VIL KUN UNDTAGELSESVIS KUNNE SKE EFTER 31. OKTOBER 1973.

KAN DE FÅ TILBAGEBETALT DERES KILDESKAT I »UTIDE«, HVIS DE HAR BETALT FOR MEGET?

Hvis De i løbet af 1973 har betalt mere i kildeskat, end De skal betale for HELE 1973, kan De få det beløb, De har betalt for meget, tilbage.

Det er dog en betingelse for tilbagebetaling »i utide«, at det for meget betalte beløb udgør mindst 20 % af den forventede skat for hele året. Endvidere skal beløbet være på mindst 500 kr.

Ansøgning om tilbagebetaling skal rettes til Deres bopælskommune, og De skal kunne dokumentere Deres samlede indkomst i den del af året, der er gået, samt dokumentere den kildeskat, De har betalt.

Ved tilbagebetaling af for meget betalt kildeskat *i løbet af året,* ydes der ingen rentegodtgørelse. De vil derimod få en rentegodtgørelse på 8 %, *hvis De venter til slutafregningen.*

FORKERT SKATTEKOMMUNE?

Hvis den SKATTEKOMMUNE, der er anført nederst på forsiden, ikke var Deres bopælskommune den 5. september 1972, må De klage inden 3 måneder til den anførte SKATTEKOMMUNE.

SPØRG SKATTEVÆSENET!

Skulle der i forbindelse med forskudsregistreringen for 1973 være spørgsmål, De ønsker besvaret, er De velkommen til at rette henvendelse til Deres lokale skattevæsen.

Med venlig hilsen
KILDESKATTEDIREKTORATET

Oversigt over forslag til ændringer i kildeskatteloven

1. § 23, stk. 3, ophæves. Skattepligt af godtgørelse i medfør af § 62, stk. 3, på 8 o/o af tilbagebetalt overskydende skat foreslås ophævet for at simplificere modregning i restskat, hvor procenttillægget ikke er fradragsberettiget.

2. § 27 ophæves. Paragraffen fastsætter, at der ved indkomstansættelsen bortses fra B-indkomst under 600 kr.

3. § 48, stk. 4, ændres. Det foreslås, at der tilvejebringes hjemmel til at ansætte indeholdelsesprocenten 1 point højere end efter de gældende regler.

4. § 48. Der indsættes et nyt stykke om, at skatteyderen kan begære, at arbejdsgiveren trækker skatten med en højere procent end angivet på skattekortet.

5. § 53, stk. 3, ændres således, at ændring af forskudsgrundlaget ikke kan kræves med hensyn til den ved forskudsregistreringen foretagne fordeling af personfradraget mellem ægtefællerne, medmindre en overførelse er en forudsætning for, at fradraget kan udnyttes ved den foreløbige beskatning.

6. § 54 ændres således, at finansministeren får hjemmel til ved den automatiske forskudsregistrering generelt at tage hensyn til den almindelige indkomstudvikling.

7. § 61, stk. 2, ændres således, at grænsen for restskattebeløb, der ikke skal opkræves, forhøjes fra 100 kr. til 200 kr.

8. § 61. Der indsættes et nyt stykke om, at restskat for A-skatteydere på indtil 3.000 kr. overføres til opkrævning over næstfølgende års skattekort i det omfang, dette kan ske ved reduktion af skattekortets fradrag.

9. § 62, stk. 3, ændres således, at godtgørelsen på 8 °/o eller 4 °/o for beløb, som skatteyderen indbetaler efter § 59, bortfalder.

10. § 62. Der indsættes et nyt stykke om, at overskydende skat kan modregnes i restskat for den med skatteyderen sambeskattede ægtefælle.